

BETTY J. EADIEOVÁ

V NÁRUČI SVĚTLA

1992

www.andele-svetla.cz

www.vesmirni-lide.cz

Přeložila
Karla Snýdlová

Tato kniha je věnována:

Světlu, mému Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu,
jemuž vděčím za všechno, co mám.
On je tím, kdo je mi oporou;
bez něho bych padla.

Mému báječnému manželovi Joeovi, který je živoucí
„skálou“, z níž jsem čerpala sílu a odvahu.

Mým osmi dětem: Donně Marii, Cheryl Ann,
Glennu Allenovi, Cynthii Carol, Josephu Leeovi,
Stewartu Jefferymu, Thomasu Brittonovi a Betty Jean.
Oni jsou „solí“ mého života.

A konečně, ne však nakonec, mým osmi
vnoučatům: Kurtovi Andrewovi, Jessice Elizabeth,
Zacharymu Brittonovi, Natalii Kathleen, Stephanii
Leigh, Andree Megan, Jennifer Leanne a Keoně Marii.
Tito maličci jsou drahokamy v mé koruně.

(0)

Poděkování

Mé největší uznání a láska patří mému manželovi. Nebýt jeho důvěry ve mě a jeho lásky, nikdy bych tuto knihu nedokázala napsat. Vykonával většinu prací na počítači a zároveň mi dával rychlokurz obsluhy PC. Navíc, bez ohledu na vlastní zájmy, upravoval můj rukopis. Jedl polotovary a nosil bílé košile o jeden den déle, abych mohla trávit více času u klávesnice. Miluji tě, drahoušku. Děkuji !

Lásku a uznání věnuji své drahé přítelkyni Nancy Carlisleové, jejíž srdce překypuje láskou nejen ke Spasiteli, ale ke každému na setkání. Nancy mě naučila, jak projevovat lásku mnohem otevřeněji. Prokázala své nadšení, s nímž pomáhá druhým i tím, že se mnou trávila bezpočet hodin, cestovala se mnou na besedy, naslouchala znova a znova vyprávění o tom, co jsem zažila. Nikdy ji to neunavovalo, stále mě podporovala a dodávala mi odvahu pokračovat v práci. Nancy byla první, kdo mi v roce 1987 pomáhal vytvořit kostru této knihy. Nikdy ve víře v mé schopnosti nezakolísala. Ani tehdy, kdy jsem své prvotní pokusy vzdala, abych mohla pečovat o svého těžce nemocného otce až do jeho smrti v červenci 1991.

Jsem samozřejmě zavázána také Jane Barfussově, která třikrát navštívila moji přednášku a na základě toho napsala článek „Duchovní svět“, jenž pojednával o mých zážitcích blízkých smrti. Její práce doslova obletěla celý svět. Díky jejímu článku jsem se setkala s mnoha zajímavými lidmi, kteří mi dodávali odvahu dokončit tuto knihu a zacházet do větších podrobností.

(1)
Předmluva

Z knihy V náruči světla jsem se dozvěděl o zážitcích blízkých smrti víc než kdykoli předtím. A to jsem se deset let zabýval právě studiem těchto zážitků, rozhovory s dětmi i dospělými, kteří přežili klinickou smrt. V náruči světla není jen vyprávěním o úmrtí během operace a opětovném návratu do života. Je to vlastně kniha o smyslu života. Vzpomínám si na chlapce, který poté, co překonal zástavu srdce, řekl rodičům: „Musím vám prozradit nádherné tajemství - stoupal jsem po schodech do nebe.“ Ten hoch ještě nedokázal vysvětlit, co tím myslí. V této knize se ukrývá stejně úžasné tajemství. Není to tajemství života po smrti, ale tajemství o životě.

Zážitky blízké smrti jsou ve skutečnosti prožitkem umírání. Všichni jimi jednou projdeme, až budeme umírat, ať bohatí či chudí, vrazi nebo světci. Myslíval jsem si, že po smrti prostě vstoupíme do temnoty, a tím náš život skončí. Jako lékař na jednotce intenzivní péče jsem měl možnost vidět umírat mnoho dětí a dospělých, ale přesto jsem neviděl jediný důvod, proč bych měl svůj názor změnit. Až v rozhovorech s pacienty, kteří přežili klinickou smrt, jsem se dozvěděl, že umírání je často radostná a duchovní záležitost. Na konci života na nás nečihá temnota, ale spíš milující světlo - světlo, o němž jedno dítě řeklo, že „má v sobě spoustu hezkého“.

Zážitky blízké smrti nezpůsobuje nedostatek kyslíku v mozku, účinek léků nebo psychický tlak vyvolaný strachem ze smrti. Téměř dvacet let vědeckého výzkumu dokázalo, že tyto zážitky jsou důsledkem přirozeného a normálního procesu. Dokonce jsme určili oblasti mozku, které nám tyto zkušenosti umožňují. To znamená, že zážitky blízké smrti jsou naprosto reálné a nejedná se o halucinace. Jsou stejně skutečné jako jiné lidské schopnosti, stejně skutečné jako matematika či jazyky.

Před osmi lety moje výzkumná skupina při Washingtonské univerzitě a Dětské nemocnici v Seattlu publikovala tyto poznatky v časopise Americké asociace dětských lékařů. Ačkoli výzkum opakovaly vědecké týmy na celém světě, včetně Floridské univerzity, Dětské nemocnice v Bostonu a Utrechtské univerzity, **lidé jeho přínos stále nechápou**. Naše společnost naneštěstí dosud nepřijala ty poznatky o procesu umírání, jež se podařilo odhalit v posledních dvou desetiletích. Zoufale potřebujeme sami sebe naučit, že jsme bytostí duchovní stejně tak jako biologické stroje. Tolik společenských problémů, jako je krize zdravotní péče a důstojného umírání, kult spotřebnosti, který ničí naši ekonomii, národní ostuda - ženy a děti bez domova, vyrůstá z nedostatku chápání duchovní podstaty nás všech, v mnoha ohledech závislých jeden na druhém.

V náruči světla nás učí, že naše vlastní životy jsou důležité a mají svůj význam. Vždy znovu a znovu mě ohromí, když ti, kteří se ocitli v božském světle, přinášejí jednoduché a krásné poselství: „Láska má moc nejvyšší... Láska musí vládnout... Svě okolí si vytváříme svými myšlenkami... Jsme posláni na Zemi, abychom žili plný a bohatý život, nacházeli radost ve svých výtvorech, zažívali neúspěch i úspěch, používali svobodnou vůli. Zkrátka abychom rozvinuli a rozšířili svůj život: Betty se nevrátila z klinické smrti s grandiózními úkoly, jako je založení nové církve či zázračné léčení, ale spíše s prostým poselstvím lásky. Smyslem zážitků blízkých smrti je připomenout nám pravdu, kterou všichni známe, ale zapomněli jsme ji: „Existujeme, abychom se navzájem milovali. Jsme, abychom byli laskaví, tolerantní a šlechetně si pomáhali.“

Kniha je skutečnou učebnicí zážitků blízkých smrti. Je napsána jako jednoduchý a krásný příběh, kterému může každý porozumět. Nikdy jsem neprožil zážitek blízký smrti, dokonce ani žádný duchovní zážitek, který bych dokázal pojmenovat. Byl jsem dost skeptický ke zkušenostem těch, kteří se mi se svými prožitky svěřovali. Určitě je poučením pro člověka, který chce pochopit, co znamená být mimo své tělo nebo jak může být smrt příjemná. Kniha Betty Eadieové popisuje jednotlivé fáze zážitku vynikajícím jazykem, který dokáže překlenout tajemno; činí neznámé srozumitelným.

Na začátku umírání autorka cítila, jak její tělo slábne. Potom: „... jsem ucítila nával energie. Skoro jako by ve mně něco vybuchlo. Můj první pocit byl, že jsem svobodná. Na tomto zážitku nebylo nic nepřírozeného.“ Pak se setkala se strážnými anděly, s jejichž pomocí se snažila pochopit důležité okamžiky svého života a také vztah k vlastní rodině. Pomáhali jí při umírání. Vstoupila do tmy a cestovala tmavým tunelem. „Napadlo mě, že musí vést tam, kde je údolí stínů smrti,“ říká. „Ještě nikdy jsem necítila takový klid.“

Ve svém vyprávění odpovídá na otázky týkající se zážitků blízkých smrti, které mi lidé léta kladli, ale na něž jsem nedokázal odpovědět. Betty popisuje, jak se jí před očima odvíjel celý pozemský život. Ovšem nesoudili ji ostatní, ale spíš ona sama. Vysvětluje význam a příčiny některých negativních zážitků blízkých smrti a proč některé lidi tyto zážitky hluboce znepokojují. Osvětluje problém, proč je život často tak těžký a proč zlé věci potkávají hodné lidi. Objasňuje, proč se předčasně zemřelí tak často nechtějí vrátit do svého těla. „Nepohodlná tíha a chlad těla jsou nesnesitelné,“ tvrdí. „Po radostné duchovní svobodě jsem se opět stala vězněm těla.“

Betty nepotkal zážitek blízké smrti jenom v dospělosti, byla na něj díky své zkušenosti připravena z dětství. Děti mají prosté a čisté zážitky blízké smrti, protože nejsou ovlivněny náboženstvím a kulturou. Nepotlačují tyto prožitky tak, jak to často dělávají dospělí. Nečiní jim potíže přijmout duchovní význam setkání s Bohem a ostatní souvislosti. Nikdy nezapomenu na pětiletou holčičku, která mi plaše prozradila; „Mluvila jsem s Ježíšem a byl ke mně velmi milý. Řekl mi, že ještě nenastal čas, abych zemřela.“ Děti si zážitky blízké smrti pamatují mnohem častěji než dospělí. Pokud jimi projdou v dospělosti podruhé, jejich zkušenost bývá výjimečně silná a celistvá.

Autorka nám připomíná, že význam zážitku blízkého smrti tkví v tom, co nás učí o životě. Teprve před několika staletími jsme se rozhodli, že v člověku není duch - a proto po smrti není žádný život. Tato myšlenka vedla jednoznačně k **nepřírozenému strachu ze smrti**, který proniká naším životem a brání nám žít život plně. Betty mluví o tom, že **umírání je duchovní záležitost**; nicméně v nás nechce vyvolat touhu zemřít, ale žít život mnohem celistvěji. „Teď už vím, že to byl vlastně Bůh,“ říká. „Už nevěřím na univerzální sílu... vidím milující bytost, která vytvořila Vesmír...“

Jedna dívka mi vyprávěla, že když zemřela, uvědomila si, že žije nový život. Vysvětlila mi, že i když slyšela v nedělní škole o nebi, vlastně v ně nevěřila. Až když zemřela a opět se vrátila do života, získala pocit, že: „Už se nebojím smrti, protože teď o ní vím trochu víc.“ Nechtěla znovu skonat, ale pochopila, že „život je na žití a světlo je na potom.“ Ptal jsem se jí, jak ji její zkušenost změnila. Nadlouho se odmlčela a potom odpověděla: „Je příjemné být k ostatním příjemná.“

V náruči světla obsahuje stejné poselství; „Pokud jsme k druhým příjemní, budeme prožívat radost.“ Betty se ptala Ježíše: „Proč jsem to nevěděla už dřív?“ Odpověď zněla: „Abys mohla prožít štěstí, musíš poznat smutek.“ Toto jednoduché pravidlo změnilo mé chápání života. Vždyť

to jsem vlastně od dětství slýchal. Uvědomil jsem si, jak mě Bettyina kniha ovlivnila. Změnil jsem se a cítil potřebu znovu navázat na prosté pravdy, které jsem znal, ale přehlížel.

Betty, rodilá americká indiánka, navštěvovala v dětství internátní školu. Před budovou se skvěl velký nápis: Bez představivosti lidé hynou. Naše společnost ztratila pochopení pro vlastní duchovní víru a pohled do budoucnosti. V důsledku toho vznikl ďábelský zmatek, který jsme vytvořili z umírání. Proto pacienti odcházejí ze života ukryti v nemocnici v chladné společnosti přístrojů. Vždy by měli být obklopeni příbuznými a přáteli. Zapomněli jsme jak umírat. Smrt už netvoří součást našeho běžného života. Zároveň jsme také zapomněli, jak žít. Joseph Campbell, přední mytolog, prohlásil, že mnoho našich současných problémů, od drogových závislostí až po násilí ve městech, pochází přímo z našeho nedostatku duchovního vidění. Zapomněli jsme, že naše obyčejné životy mají duchovní význam.

MUDr. Melvin Morse

(2)

První noc

Něco není v pořádku. Můj manžel Joe odešel z nemocničního pokoje před několika minutami, ale už mám neblahé tušení. Budu v noci sama, sama v předvečer jedné z největších bitev svého života. V hlavě se mi začaly objevovat myšlenky na smrt. Takové věci mi už léta nepřišly na mysl. Proč jsou teď tak neodbytné ?

Byl večer, 18. listopadu 1973. Přijali mě do nemocnice, abych podstoupila operaci dělohy. Protože mi bylo jedenatřicet let, porodila jsem sedm dětí a jinak jsem se těšila vynikajícímu zdraví, odhodlala jsem se dle lékařovy rady k operaci. Můj muž i já jsme byli s tímto rozhodnutím spokojeni. Co se týče operace, neměla jsem pochyb o správnosti své volby, ale znepokojovalo mě něco jiného, něco nedefinovatelného.

Za roky našeho manželství jsme odděleně trávili noc jen výjimečně. Snažila jsem se vybavit si rodinu a zvláštní blízkost, kterou jsme spolu prožívali. Ačkoli jsme měli šest dětí (sedmé zemřelo jako miminko), vlastně jsme je nedokázali nechat samotné. Dokonce i když jsme se mohli jít bavit, zůstávali jsme doma. A tak nám děti naše „schůzky“ plánovaly samy. Občas pro nás připravily večeři, rozsvítily svíčky v obývacím pokoji a zapálily oheň v krbu. Obvykle jsme mívali i správnou hudbu - možná ne takovou, jakou bychom si vybrali sami, ale rozhodně bezvadnou. Vzpomínala jsem na večery, kdy nám děti servírovaly čínská jídla na ozdobeném kávovém stolku a připravovaly velké polštáře, abychom si na ně sedli. Potom ztlumily světla, daly nám pusku na dobrou noc a s halasem běžely nahoru do svých ložnic. Měli jsme pak s Joem pocit, že jsme našli kousek nebe na Zemi.

Vzpomínala jsem na to, jak šťastná jsem byla ve společnosti bytosti tak chápající a milující, jakou byl Joe. Vzal si v práci týden dovolené, aby se mnou mohl být předtím, než půjdu do nemocnice a chtěl se mnou zůstat další týden, až mě pustí domů. On a naše dvě nejstarší dcery, kterým bylo patnáct a čtrnáct let, už plánovali krásnou večeři na Den díkůvzdání.

Zlé tušení mě dusilo víc a víc. Možná to zavinila tma v pokoji, ta hrozná tma, které jsem se jako děvče naučila bát. Snad měly ty neblahé pocity kořeny v jiné události, která se mi přihodila v nemocnici před mnoha lety a která ve mně stále vyvolávala pochybnosti a nejistotu.

Když mi byly čtyři roky, rodiče se rozvedli. Otec říkával, že „oženit se s indiánkou bylo snad to nejhorší, co mohl tehdy běloch udělat“. On, světlovlasý napůl Skot a napůl Ir, si vzal za manželku čistokrevnou příslušnici kmene Siouxů. Jako sedmé dítě z deseti jsem téměř neměla možnost poznat své rodiče před rozvodem. Matka se vrátila do rezervace a otec odejel ke svým rodičům do města. Šest z nás tehdy umístili do Katolické internátní školy.

První zimu ve škole jsem dostala hrozný kašel a pořád jsem měla zimnici. V jedné ložnici nás spalo čtyřicet. Pamatuji si, že jsem jednou v noci vklouzla do postele své starší sestry Joyce. Ležely jsme spolu a plakaly - já v horečkách a ona strachem o mě. Když nás řádová sestra na noční obhlídce objevila, odvedla mě zpátky do mé vlhké a studené postele. Joyce se ji snažila přesvědčit, že jsem nemocná, ale marně. Nakonec mě třetí noc odvezli do nemocnice.

Lékař diagnostikoval černý kašel a oboustranný zápal plic. Prikázal ošetřovatelce, aby zavolala rodičům. Pamatuji se na jeho slova, že pravděpodobně nepřežiji noc. Ležela jsem v posteli a jen hořela. Přepadl mě pocit, jako bych se potápěla do spánku a zase se z něj vynořovala. Náhle jsem ucítila na hlavě ruce. Vzhledla jsem a uviděla ošetřovatelku, která se nade mnou skláněla. Pročísala mi vlasy prsty a řekla: „Vždyť je to ještě dítě.“ Nikdy ten laskavý hlas nezapomenu. Zachumlala jsem se hlouběji do pokrývek a cítila teplo a spokojenost. Její slova mě uklidnila. Klidně jsem zavřela oči a zase usnula.

Probudila mě lékařova slova: „Už je pozdě. Ztratili jsme ji.“ Přetáhli mi přikrývku přes hlavu. Byla jsem úplně popletená. Proč bylo pozdě ? Otočila jsem hlavu a rozhlédla se po místnosti, i když jsem měla na obličeji deku. Pokoj se mi nezdál ničím zvláštní. Viděla jsem doktora a sestru vedle své postele. Koukala jsem se kolem a všimla si, že se najednou rozjasnilo. Nemocniční lůžko mi připadalo větší a mě napadlo: Vypadám v té velké bílé posteli jako malý hnědý brouk. Lékař odešel a já si uvědomila přítomnost někoho jiného ve své blízkosti. Náhle jsem už neležela v posteli, ale v něčí náruči. Vzhledla jsem a uviděla muže s krásným bílým plnovousem. Díval se na mě. Jeho vousy mě fascinovaly. Jako by se třpytily světlem, které z nich vycházelo. Zasmála jsem se, zabořila do té bílé nádhery prsty a omotala si pramínky kolem prstů. Cítila jsem se u něj naprosto klidná a šťastná. Jemně mě houpal a kolébal ve svých pažích. I když jsem nevěděla, kdo to je, nechtěla jsem ho už nikdy opustit.

„Začala zase dýchat !“ vykřikla sestra a doktor vběhl do pokoje. Ale byla to jiná místnost. Převezli mě do velmi tmavé komůrky. Bělovousý pán zmizel. Koupala jsem se v potu a měla jsem strach. Lékař rozsvítil a dopravili mě zpátky do původního pokoje.

Když přijeli rodiče, oznámili jim, že mě skoro ztratili. Slyšela jsem to, ale vůbec jsem tomu nerozuměla. Jak mě mohli ztratit, když jsem tady celou dobu byla ? Byla jsem šťastná, že se zase vidím s rodiči, s lidmi, kteří mě znali a milovali - jako ten pán s bílým plnovousem. Ptala jsem se, kdo to byl a kam šel. Rodiče ovšem nechápali, o čem to mluvím. Vyprávěla jsem jim, jak doktor řekl, že je příliš pozdě a o tom muži s bílým světlem ve vousech, který ke mně přišel a držel mě na rukou. Neodpověděli. Nikdy. Tento zážitek mi v dětství poskytoval útěchu a stal se oázou lásky. Vzpomínky nikdy nevybledly. Pokaždé, když jsem si to vybavila, prožívala jsem znovu stejný pocit klidu a štěstí jako v jeho náruči.

Ted' jsem se ve tmě pronikající do pokoje snažila tyto vzpomínky přivolat. Od těch dávných dnů, kdy jsem byla odtržena od rodičů, se bojím tmy. Zase jsem osaměla ve tmě a prožívala ty divné pocity. Zdálo se mi, že v pokoji krouží Smrt. Naplnila mé myšlenky a usídlila se v mých představách. Smrt. Smrt a Bůh. Ti dva se zdáli být navždy spojeni. Co na mě čeká na druhé straně ? Kdybych zítra zemřela, co bych objevila ? Věčnou smrt ? Věčnost s pomstychtivým

Bohem ? Nebyla jsem si jistá. A jaký je Bůh ? Jen jsem doufala, že není takový, jak nám ho líčili v církevní škole.

Dodnes si dokážu vybavit detaily první školní budovy s mohutnými cihlovými zdmi a tmavými, studenými místnostmi. Řetěz odděloval chlapeckou část od dívčí a kolem školy byl plot. Uzavřeli nás před světem i před sebou navzájem. Stále si pamatuji to první ráno, kdy odvedli mé bratry do jedné budovy a mě a sestry do druhé. Nikdy nezapomenu na tu hrůzu v jejich očích, když se za námi naposled ohlédli. Cítila jsem, že mi asi pukne srdce.

Mě a mé dvě sestry přivedli do malé místnosti, kde nám ustříhli vlasy a chemicky nás odvšivili. Potom každá dostala dvoje šaty. V jedné barvě na první a v druhé na následující týden. Tyto uniformy měly pomáhat odhalit případné uprchlíky. Moji nejstarší sestru Thelmu, které jsme říkali Švíca, poslali do oddělení pro starší dívky. Ten první večer jsme se s ostatními děvčaty seřadily a odpochovaly do ložnice. Postavily jsme se k postelím a čekaly, dokud se neozvala píšťalka. Na povel jsme se rychle svlékly a uložily, řádová sestra zhasla světlo a zamkla pokoj zvenčí. To, že jsem zamčená v té velké a tmavnoucí místnosti, mě vyděsilo. Ve tmě jsem s hrůzou čekala, co bude, až mě nakonec přemohl spánek.

V neděli musely všechny děti do kostela, což poskytlo mně a mým sestrám možnost uvidět na druhé straně kaple bratry. Jak jsem se tu první neděli probojovávala shlukem děvčat, abych vypátrala své bratry, dostala jsem ránu do hlavy. Otočila jsem se a spatřila dlouhou tyč zakončenou gumovým míčkem. Jeptišky tento nástroj používaly k usměrňování našeho chování v kostele. Tehdy poprvé a ještě mnohokrát potom jsem ho pocítila na vlastní kůži. Protože jsem stěží chápala, co znamená zvonění a kdy si mám kleknout, dostávala jsem holí často. Ale mohla jsem tak aspoň koutkem oka zahlédnout bratry a to stálo za všechny utržené rány.

Učili jsme se o Bohu a dozvěděli jsme se spoustu věcí, které by mě vůbec nenapadly. Říkali nám, že my, Indiáni, jsme neznabozi a hříšníci. Věřila jsem tomu. Předpokládala jsem, že řádové sestry jsou v božích očích něčím víc. A taky jsme se učili, že jsou tady, aby nám pomáhaly. Moje sestra Thelma dostávala často výprask krátkou hadicí a potom musela ještě trestající jeptišce poděkovat, jinak dostala znovu. Věřila jsem, že právě ony jsou vybrané služebnice boží a začala jsem se Boha hrozně bát. Všechno, co jsem se o něm učila, ten strach ještě umocňovalo. Zdál se mi zlostný, netrpělivý a velmi mocný, což znamenalo, že mě může třeba zničit či poslat v soudný den přímo do pekla - nebo i dříve, pokud bych mu zkřížila cestu. Doufala jsem, že tohoto Boha z internátní školy nikdy nepotkám.

Podívala jsem se na velké nástěnné hodiny. Od Joeova odchodu uplynulo jen pár minut. Pouhé minuty. Slabé světlo nad umyvadlem stačilo vytvořit tmavé stíny, které se mi zjevovaly před očima jako noční můry z minulosti. Snad se mi splášlo myšlení. Pobízená osamělostí se moje mysl proháněla zákoutími dávných vzpomínek. Musela jsem nad tím získat kontrolu, abych se dokázala uklidnit. Jinak bude tato noc nekonečná. Plně jsem se soustředila a snažila se přijít na jiné a hezčí myšlenky. Rozzářil se paprsek světla.

Brainardskou indiánskou školu vedli wesleyanští metodisté. Nikdy nezapomenu na nápis, který jsem si první den přečetla na velké tabuli před budovou: Bez představivosti lidé hynou. Samozřejmě jsem si myslela, že to je určeno nám, Indiánům, abychom se naučili, jak se dívat do budoucna. Tuto myšlenku možná ještě posílil nápis, který jsem zahlédla ve městě: Indiánům a psům vstup zakázán.

Brainardská škola pro mě znamenala lepší zkušenost než ta předcházející. Žili jsme v příjemné, méně formální atmosféře a učitele pobyt mezi studenty těšil. Naučila jsem se, že Bůh neznamena pro všechny lidi totéž. Místo o zlostném a pomstychtivém Bohu, jehož jsem znala z minulosti, nám vyprávěli o bytosti, která se raduje z našeho štěstí. Při pobožnostech lidé často vykřikovali amen a aleluja. Chvilí trvalo, než si člověk na jejich náhlé výbuchy zvykl. Ačkoli jsem poznala, že existují různé pohledy na Boha a rozličné způsoby jeho uctívání, myslím, že jsem byla stále přesvědčená, že Bůh, až se před ním po smrti objevím, potrestá právě mě.

V létě jsem navštěvovala luteránský i baptistický kostel a příležitostně i Armádu spásy. Nepřipadalo mi nejdůležitější, kterou církev navštívím, ale skutečnost, že tam vůbec jdu. S dospíváním moje zvědavost na Boha rostla. Pochopila jsem, že to on hraje v mém životě hlavní roli. Dokud jsem nedospěla, neměla jsem jasno, jaká ta role je a jak mě ovlivňuje. V modlitbách jsem prosila o odpověď; ale Bůh mě asi neslyšel. Má slova jako by se rozplývala ve vzduchu. Když mi bylo jedenáct let, sebrala jsem odvahu a zeptala se naší vychovatelky - řádové sestry, jestli opravdu věří v Boha. Zdálo se mi, že jestli někdo opravdu ví, tak je to ona. Místo odpovědi jsem dostala pohlavek. Pak se na mě osopila, jak se vůbec opovažuji pochybovat o jeho existenci. Prikázala mi pokleknout a modlit se za odpuštění. Její příkaz jsem splnila, i když mi bylo jasné, že se kvůli nedostatku víry dostanu do pekla. Vždyť jsem zpochybnila Boží existenci. Byla jsem skálopevně přesvědčená, že mi nikdy neodpustí.

Později toho léta jsem přijela k otci a zažila něco, co mě ochromilo hrůzou. Jednou večer jsem odhrnula závěsy v okně vedle své postele a vleže jsem pozorovala hvězdy a mraky na obloze. Od dětství to byla moje záliba. Náhle mě upoutal paprsek bílého světla, který vycházel z mraku. Strachy jsem zcepeněla. Světlo se pohybovalo ze strany na stranu, jako by po někom pátralo. Domnívala jsem se, že Ježíš podruhé sestupuje na zem. Křičela jsem ze všech sil, protože jsem se učila, že se podruhé vrátí v noci jako zloděj, spravedlivé odvede s sebou a hříšníky spálí. Otec mě hodiny konejšil, než jsem se konečně uklidnila. Nakonec mě přesvědčil, že jsem viděla světlo reklamy na slavnost, která se měla v městě konat. Tehdy jsem se setkala poprvé v životě s reflektorem. Zatáhla jsem závěsy a na nějaký čas jsem od pozorování hvězd upustila.

Moje pátrání po skutečné přirozenosti Boha pokračovalo. Pamatuji se na návštěvy kostelů různých církví a na memorování mnoha částí Nového zákona. Začala jsem tíhnout k myšlence, že po smrti zůstane duše a tělo v hrobě až do vzkříšení. Přejde Kristus a spravedliví opustí hroby, aby ho mohli následovat. Často jsem na to musela myslet a děsila se vlastní smrti a temnoty, která bude následovat.

(3)

Tma houstne

Závěsy na oknech nemocničního pokoje byly teď zatažené. Udělala jsem to já ? Znovu jsem se podívala na hodiny. Skoro jsem vstala, abych se přesvědčila, jestli jdou. Vypadalo to, že se zastavil čas. Potřebovala jsem si s někým popovídat. Třeba se na mě přijde podívat ošetřovatelka anebo ještě lépe - zavolám domů. Natáhla jsem se pro telefon. Za chvíli začal zvonit a Donna, naše patnáctiletá dcera, zvedla sluchátko. Hned se mě zeptala, jestli jsem v pořádku. Bylo úžasné slyšet účast v jejím hlase. Odpověděla jsem, že je všechno prima, že se jen cítím trochu osamělá. „Táta ještě není doma,“ prozradila mi. Srdce se mi zastavilo. Tak strašně jsem s ním chtěla mluvit. „Mami ? Je ti dobře ?“ zeptala se mě. „Ano, je mi fajn,“ ubezpečila jsem ji. Ale chtěla jsem říct: Prosím tě, pošli ho zpátky ! Dostaň ho sem tak rychle, jak jen dokážeš ! Mé obavy vzrůstaly.

Uslyšela jsem v telefonu vzdálené hlásky: „Chci mluvit s mámou ! Hele, dej mi telefon ! Řeknu to tátovi !“ Ty zvuky domova mi zlepšily náladu. Trvalo půl hodiny, než jsem popřála každému z dětí dobrou noc. Zavěsila jsem a okamžitě na mě samota padla jako deka. Pokoj se zdál tmavší a vzdálenost mezi nemocnicí a naším domem mi připadala snad miliony kilometrů a ne jen z jednoho konce města na druhý. Rodina pro mě zosobňovala celý můj život a fakt, že nejsem s nimi, mě děsil a bolel. Ale jak jsem myslela na každé z dětí a samozřejmě i na manžela, začala jsem se cítit lépe. V té chvíli by mě nikdo na světě nedokázal přesvědčit, že za pár hodin mi bude úplně jedno, jestli se ještě někdy objevím doma. Co víc, že budu prosit, abych se k nim nemusela vracet.

Vždycky jsem si myslela, že manžel a děti mi nakonec nahradí rodinu, kterou jsem v dětství tak postrádala. Slíbila jsem si, že až se vdám a založím vlastní rodinu, stane se mým prvořadým zájmem a nejbezpečnějším útočištěm. Přisahala jsem sama sobě, že budu svého muže milovat a zůstanu s ním v dobrém i zlém. Naše děti se budou moci vždycky spolehnout na to, že spolu zestárneme.

V patnácti mě poslali zpátky k mamince. Otec si myslel, že dospívající dívka má žít s matkou, ne v internátní škole nebo s ním. Matka také potřebovala někoho, kdo se bude v době, kdy je v práci, starat o její nejmladší dítě. Takže mě vzali ze školy a zůstala jsem doma, abych pečovala o nejmladší sestru. Protože jsem s ní trávila celé dny, litovala jsem se, zvláště když jsem vídala děti, jak jdou ráno do školy a odpoledne se vrací. Sice jsem si ještě zcela neuvědomovala, co pro mě bude v budoucnosti vzdělání znamenat, ale určitě mi scházela společnost přátel a sourozenců. Během krátké doby jsem nabyla dojmu, že svatba a vlastní rodina je jediným únikem z této situace. Cítila jsem, že se můj soukromý život podřizuje potřebám druhých a že nemám právo na osobní štěstí. Chtěla jsem mít vlastní oblečení, vlastní postel, vlastní domov. Chtěla jsem muže, kterému budu moci věřit. Někoho, kdo mě bude milovat bez ohledu na to, co nás v životě potká.

Není divu, že jsem se beznadějně zamilovala do chlapce ze sousedství a brzy se za něj vdala. Otec byl zásadně proti, ale já jsem žila s matkou, která mě v tom podporovala. Bylo mi patnáct a moje představy o potřebách skutečné rodiny byly velmi naivní. Naše nedospělost a naprosto rozdílné životní cíle způsobily, že jsme se po šesti letech rozvedli. Sen se zhroutil a já jsem cítila, že moje do hloubi zraněná duše bude potřebovat mnoho trpělivosti a lásky, než se vzpamatuje. Přesto jsem nikdy svého nevydařeného manželství nelitovala, protože jsem za jeho trvání porodila čtyři nádherné děti. Nejprve se narodila dvě děvčata - Donna a Cheryl, potom chlapec Glenn. Nejmladší dcera Cynthia náhle zemřela, když jí byly tři měsíce.

Na vánoční taneční zábavě jsem se v témže roce, kdy jsem se rozvedla, seznámila s Joem. Sloužil na letecké základně nedaleko Rena v Nevadě, kde jsem tehdy žila. I Joe byl rozvedený. Čím víc jsem ho poznávala, tím víc společného jsem nacházela. Prožil podobné dětství jako já, také toužil po pevném rodinném svazku. Zdálo se, že se k sobě hodíme. Dokonce i moje děti chtěly, aby žil s námi. Možná zprvu víc než já. Zanedlouho jsme se vzali.

Od začátku to vypadalo příliš dobře, než aby to byla pravda. Joe v sobě měl něhu, s jakou jsem se dříve nesetkala. Byl k dětem neuvěřitelně trpělivý, ale přesto dostatečně přísný. Děti jeho lásku opětovaly. Praly se o to, kdo ho první uvítá u dveří, když se večer vracel z práce. Od prvního okamžiku pro ně byl Joe „táta“ a to v každém ohledu.

Vůle žít spolu a naše dospělost se staly tím „lepidlem“, které nás drželo po celé ty roky pohromadě. Stěhovali jsme se z místa na místo a museli se těmto změnám přizpůsobovat i v

soukromém životě. Slíbili jsme si, že věci vždycky nějak vyřešíme a udržíme rodinu pohromadě bez ohledu na to, kolik nás to bude stát. Rodina byla na prvním místě, vlastní zájmy byly druhořadé.

V červenci 1963 Joea převeleli na leteckou základnu v texaském San Antoniu. Počítače se teprve začínaly prosazovat a Joe vedl výuku programování. Během našeho čtyřletého pobytu v Texasu se narodili dva chlapci - Joseph a Stewart Jeffery.

Žili jsme si jako v pohádce. Koupili jsme nové auto i dům s klimatizací. Děti měly spousty oblečení a já jsem mohla zůstat doma a starat se o ně a o domácnost. Cítila jsem se vskutku požehnaná. Bezpečí a radost, které jsem teď prožívala, byly na hony vzdálené pocitům v internátní škole, osamělosti dětství a nepovedeného manželství. Ale stále mi něco scházelo.

Modlila jsem se pravidelně, nicméně můj vztah k Bohu byl odtažitý a plný strachu. Věděla jsem, že občas splní mé prosby - jako třeba po rozvodu. Tehdy jsem se modlila, abych našla někoho, kdo mě bude milovat a pomůže mi s výchovou dětí. A on mi přivedl Joea. Věřila jsem, že Bůh existuje a miluje své děti bez ohledu na svoji zjevnou pomstychtivost, ale neměla jsem ponětí, jak boží lásku zapracovat do svého vlastního života nebo jak ji osvětlit dětem. Probírala jsem tuto záležitost s Joem a navrhla jsem mu, abychom chodili do kostela. Můj nápad ho moc nenadchl, hlavně kvůli jeho zkušenostem, které ho vedly ke ztrátě iluzí, co se náboženství týká. Respektovala jsem jeho názor, ale nepřestala jsem hledat cestu, jak vnést do rodiny silnější náboženské cítění. Zašli jsme do několika místních kostelů, ale protože nás ani jeden neuspokojil, nakonec jsme toho nechali. Mnoho let jsem zůstávala v otázkách náboženství nejistá.

Sestra mi svým příchodem přetrhla myšlenky. Měla s sebou prášky na spaní, ale odmítla jsem je. Mám totiž odpor skoro ke všem lékům. Můj strach jde tak daleko, že si zřídkka vezmu i acylpyrin a raději snáším bolesti hlavy nebo nachlazení. Ošetřovatelka tedy odešla a nechala mě napospas vzpomínkám. V úplné noční samotě se moje mysl upřela k operaci, která mě za pár hodin čeká. Bude všechno v pořádku ? Mnohokrát jsem slyšela o lidech, kteří zemřeli přímo na operačním stole. Nepotká mě to také ? Vybavovaly se mi obrazy různých hřbitovů. Viděla jsem náhrobní kameny a kříže na krku kostlivců v rakvích. Udivovaly mě pohřební rituály, o kterých jsem slýchala v dětství. Snažila jsem se přijít na to, proč mrtví mají křížky. Aby ukázali Bohu, že jsou světci ? Nebo je potřebují hříšníci jako ochranu před pekelníky ? Ovládaly mě stále stísněnější pocity. Tma mě tížila tak, že jsem zazvonila na ošetřovatelku.

„Máte po ruce ty prášky ?“ zeptala jsem se jí, když vešla. Zmateně se na mě podívala a potom mi podala tablety. Spolkla jsem je a poděkovala. Zhasla světlo a zavřela dveře. Za chvíli jsem začala být ospalá. Pomodlila jsem se a záhy usnula.

(4)

Druhý den

Ráno přišlo rychle, světlo se prodíralo kolem okrajů závěsů. Operace měla proběhnout v poledne. Buď mohu vstát a několik hodin počekat, nebo si dopřát ten luxus a spát dál. Pořád jsem se ještě cítila otupená prášky, možná i vyčerpaná strachem a úzkostí z poslední noci. Jak ranní světlo projasňovalo pokoj, pomalu jsem se uvolnila a zavzpomínala na svůj poslední pobyt v nemocnici. Strach minulé noci byl ničím ve srovnání s tehdejšími hrůzami. Tentokrát aspoň vím, co se bude dít.

Joe odešel v roce 1967 od letectva, a tak jsme vybírali z mnoha nabídek, které dostal z civilního sektoru. Počítače se staly novým průmyslovým oborem a jeho zkušenosti v dané oblasti mu umožňovaly nastoupit tam, kam on bude chtít. Všichni společně jsme se rozhodovali, ve které části Spojených států chceme žít. Nakonec jsme si vybrali severozápad, kde bylo místo u velké letecké a kosmonautické společnosti. Zdálo se nám, že i místní podnebí bude příjemným kontrastem k horkému a suchému klimatu v Texasu. A navíc to nebylo daleko od místa, kde žil můj otec se svou manželkou.

Krátce po přestěhování jsem přišla do jiného stavu. Takové překvapení nás nepotěšilo. Protože nám připadalo, že máme děti právě dost, abychom je mohli pořádně uživit, používali jsme antikoncepci. Navíc šest těhotenství mé tělo dost oslabilo a lékaři mi další dítě nedoporučovali.

Ve třetím měsíci jsem několikrát dostala křeče a krvácela jsem. Lékaři mě připravili na to, že asi potratím. Díky tomu a dalším komplikacím došli k závěru, že o dítě brzy přijdu. Protože krvácení nepřestávalo, vzali mě na týden do nemocnice. Čekali jsme na spontánní potrat. Brzy se ukázalo, že marně, a jeden z lékařů mi doporučil umělé přerušování těhotenství. Tvrdil, že pokud dítě donosím, bude pravděpodobně tělesně postižené. Neměla jsem důvod mu nevěřit. Probrali jsme to s Joem a rozhodli se pro operativní zákrok.

Den před plánovanou operací mě v nemocnici prohlédla jiná skupina lékařů a s potratem také vyslovila souhlas. Už na odchodu poslední lékař prohodil: „Nechápeme, jak se tam ten chlapík pořád drží.“ Zamrazilo mě a blesklo mi hlavou: Nedělej to. Musíš to dítě donosit. Ono se chce narodit.

Joe za mnou přišel večer do nemocnice. Vyprávěla jsem mu, co jsem slyšela a snažila se vysvětlit, proč mám pocit, že to dítě máme mít. Probírali jsme problémy s mým těhotenstvím a jaké trápení znamená mít postižené dítě. Ani jednomu z nás se to nelíbilo, ale věděla jsem, že bych nedokázala žít s vědomím, že jsem si to malé nenechala. Joe se mnou souhlasil. Později jsme se setkali s lékaři a vysvětlili jim své pocity a pohnutky. Ohromilo je to. Tvrdili, že se poškozený plod musí odstranit a že by moje řešení žádný lékař neschvaloval. Oni samozřejmě také ne.

Druhý den mě propustili z nemocnice. Hledala jsem lékaře, který by se o mě postaral. Nakonec jsem našla mladého muže, který právě začal po několika letech strávených u letectva provozovat soukromou praxi. Díky společné minulosti cítil k Joeovi jistou sounáležitost a souhlasil, že mě přijme za pacientku. Vyslovil určitou naději, že dítě bude žít. Ovšem bál se, že se nenarodí s kompletně vyvinutými končetinami. Nařídil mi klid na lůžku a přidal seznam příkazů, jimiž jsem se měla řídit.

Joe a děti byli úžasní. Starali se o domácnost a já jsem trávila dny studiem. Dokončila jsem střední školu. Jak měsíce utíkaly, datum porodu se blížilo a můj strach stále vzrůstal. Připravili jsme děti na možnost, že se miminko narodí deformované či bez nějaké části těla, že může i zemřít. Navzájem jsme se s Joem snažili uklidnit tím, že jsme si připomínali mé pocity, které vyvolala lékařova věta o tom chlapíkovi, který se pořád drží. Tehdy ještě otcové nesměli k porodu a já jsem nedokázala snést představu, že budu tohle dítě rodit sama bez Joea. I když nemocniční personál souhlasil s jeho přítomností na sále, obávali se možné Joeovy reakce. Oznámili mu, že i v případě, že omdlí nebo se mu udělá špatně, budou se věnovat především mně. Musel podepsat prohlášení, že za něj nenesou žádnou odpovědnost.

Do porodnice mě přijali 19. června 1968. Tak strašně jsem se bála, že jsem se úplně klepala. Joe stál na sále vedle mě, držel mě za ruku a hladil po hlavě. Měl na sobě zelenou halenu a tvář zahalenou jako lékaři. Snažil se mě pohledem svých šedomodrých očí utěšit, ale podle pohybu roušky jsem uhádla, že je stejně vyděšený jako já. Když porod začal, proplekli jsme si pevně prsty.

Jakmile se dítě narodilo, podívala jsem se porodníkovi přímo do očí. Okamžitě jsem poznala, že měsíce strachu a obav byly zbytečné. Položil mi dítě na tělo, abych je mohla držet. Joe i já jsme si miminko rychle prohlédli od hlavy k patě. Rozplakali jsme se. Náš syn byl tak dokonale zdravý jako žádné jiné dítě na světě. Samozřejmě jsem si hned uvědomila, že se mi měl narodit a že i on sám to strašně chtěl.

I když bych své rozhodnutí nikdy nezměnila, toto těhotenství mě hodně vyčerpalo. Během příštích pár let jsem trpěla řadou problémů a lékař mi proto doporučil odstranění dělohy. Po důkladném rozmyšlení a poradě s Joem jsem se rozhodla řídit se doktorovou radou. Určili mi termín operace.

Ted'; ráno před operací, přišla jiná sestra a dotkla se mě, aby mě probudila. Chtěla mi totiž dát injekci, abych usnula a mohli mě připravit na operaci. Že mě probudila, abych zase usnula, mě pobavilo. Asi bych se tomu zasmála, ale už jsem cítila účinek injekce - v žilách se mi rozlévalo teplo. Za chvíli pravděpodobně přišel lékař, protože jsem slyšela jeho hlas: „Už je připravená?“ Pak jsem se ponořila do tmy.

Přišla jsem k sobě až odpoledne. Můj operatér stál u postele a ubezpečil mě, že se zákrok zdařil a že se budu brzy cítit fajn. Vzpomínám si, jak mě napadlo: To je báječné. Ted' už smím odpočívat, aniž si musím dělat hlavu s operací. Pak jsem znovu usnula.

V noci jsem se probudila a rozhlédla se kolem. Byla jsem v pokoji sama. Druhá postel zůstala prázdná. Stěny zdobily oranžovožluté pruhované tapety. Trochu křiklavé, pomyslela jsem si, ale veselé. Zaznamenala jsem dva noční stolky, dvě skříně, televizi a velké okno vedle své postele. Žádala jsem o místo u okna, protože od dětství trpím klaustrofobií. Venku byla tma a místnost osvětlovalo jen noční světlo nad umyvadlem vedle dveří. Zazvonila jsem na sestru a požádala ji o vodu. Řekla mi, že mi odpoledne dávali kousky ledu, ale to jsem si nepamatovala. Také mi prozradila, že se tu na mě byl podívat manžel s několika přáteli. Ani na tuto návštěvu jsem se nemohla upamátovat. Přesto jsem si uvědomovala, jak hrozně asi vypadám, a neměla jsem radost z toho, že mě bez mého vědomí někdo viděl. A ta moje noční košile! Když jsem se na sebe podívala, zjistila jsem, že mi zakrývá jen to nejnnutnější. Budu si muset s Joem promluvit.

V devět hodin jsem dostala léky. Až na trochu bolesti v místě operace jsem se cítila dobře. Vzala jsem si prášky a pohodlně se uvelebila, abych se před spaním mohla chvíli dívat na televizi. Musela jsem si zdřímnout, protože když jsem mrkla na hodiny, bylo půl desáté. Náhle se mi zatočila hlava. Přepadla mě strašná chuť zavolat Joeovi. Našla jsem telefon a nějak se mi podařilo vytočit číslo. Na náš rozhovor se nepamatuji. Dolehla na mě tak strašná únava, že jsem měla jediné přání - spát. Povedlo se mi vypnout televizi a natáhnout si deku k bradě. Mrzilo mě až do morku kostí a ještě nikdy jsem nebyla tak zesláblá.

(5)

Smrt

Znovu jsem si musela na okamžik zdřímnout, přestože hodiny stále ukazovaly půl desáté. Probudila jsem se náhle a s divným pocitem. Mé instinkty jako by mě varovaly před hrozcím nebezpečím. Rozhlédla jsem se po pokoji. Dveře byly zavřené a nad umyvadlem stále blikalo to nebohé noční světlo. Moje ostražitost dosáhla vrcholu, strach stále rostl. Všemi smysly jsem vnímala nejen samotu, ale i to, jak mé tělo slábne a slábne.

Chtěla jsem se natáhnout po zvonku a přivolat sestru. Přes veškeré úsilí a snahu jsem se nedokázala pohnout. Jako bych klesala dolů, jako by ze mne vytekla poslední kapka krve. V hlavě mi jemně bzučelo. Nakonec mé tělo zůstalo bez života.

Vtom jsem ucítila nával energie. Skoro jako by ve mně něco vybuchlo. Náhle jako by mi obrovský magnet vytahoval z hrudi celou duši. Můj první pocit byl, že jsem svobodná. Na tomto zážitku nebylo nic nepřírozeného, prostě jsem se ocitla nad postelí a visela jsem kousek od stropu. Zdálo se mi, že ta bezbřehá volnost nikdy nepomine. Otočila jsem se a uviděla na lůžku nějaké tělo. Byla jsem zvědavá, kdo to je, proto jsem k němu začala klesat. Protože jsem kdysi pracovala jako sestra na jednotce intenzivní péče, věděla jsem velmi dobře, jak vypadá mrtvola. Jak jsem se blížila k obličeji, viděla jsem, že je bez života. Vtom jsem poznala sebe samu. Na posteli leželo moje tělo. Nezarazilo mě to, ani nevyděsilo. Pouze jsem k němu pociťovala něco jako sympatii. Připadalo mi mladší a hezčí. Bylo to stejně smutné, jako když odkládáte zachovalé oblečení - i mé tělo bylo ještě k světu. Uvědomila jsem si, že jsem se ještě nikdy neviděla trojrozměrně. Vídala jsem pouze svůj dvourozměrný odraz v zrcadle. Ovšem **oči duše vidí víc** než oko lidské. Pozorovala jsem své tělo zepředu, zezadu i ze stran současně. Rysy se mi jevily jinak, než jsem je znala předtím - celistvě a plně. Možná proto jsem se hned nepoznala.

Moje nové tělo nic nevážilo a bylo neobyčejně pohyblivé. Fascinovala mě ta nová forma existence. Přestože jsem ještě před okamžikem cítila bolest, teď jsem byla osvobozena od jakéhokoli nepohodlí. Cítila jsem se ve všech směrech dokonale a napadlo mě: Tohle jsem opravdu já.

Znovu jsem se zaměřila na své tělo. Uvědomila jsem si, že o mé smrti nikdo neví. Hrozně moc jsem to chtěla někomu povědět. Ale než jsem se stačila pohnout, objevili se vedle mě tři muži. Jejich světle hnědé kutny přepásané zlatem zdobenými opasky s volně visícími konci byly nádherné, jeden měl na hlavě čepičku. Sálalo z nich neobyčejně jasné světlo a pak jsem si všimla, že i moje tělo jemně září. Naše světla se spojila. Nebála jsem se. Muži vypadali tak na sedmdesát osmdesát let. Nevím jak, ale věděla jsem, že žijí v jiném časovém měřítku, než je na Zemi. Měla jsem dojem, že ve skutečnosti jsou mnohem starší, že přišli z hlubin věků. Vnímala jsem jejich obrovskou duchovnost, vědění a moudrost. Myslím, že se přede mnou objevili v kutnách právě proto, aby ve mně tyto pocity vyvolali. Začala jsem je v duchu nazývat mnichy (hlavně kvůli těm kutnám) a plně jsem jim důvěřovala. Promluvili ke mně.

Tvrdili, že jsou se mnou po „věky“. Úplně jsem to nechápala, protože jsem měla potíže pochopit pojem věčnost, což teprve věky. Věčnost pro mě vždycky představovala cosi v budoucnosti, ale oni říkali, že se mnou byli věky v minulosti. Chápala jsem to jen velmi těžko. Pak mi vytanuly na mysl dávné obrazy, mé bytí před příchodem na Zem, moje vztahy s těmito muži „předtím“. Jak se ty představy střídaly, pochopila jsem, že se samozřejmě s nimi znám již „věky“. Velmi mě to rozrušilo. Jak mi v mozku vykryštovala pravda o mém předzemském životě, došlo mi, že smrt je vlastně „přerod“ do lepšího života. Ten je naplněn porozuměním a věděním a rozprostírá se časem dopředu i nazpátek. Už jsem pochopila, že tito muži jsou v tom lepším životě mými nejbližšími přáteli a že si možnost být se mnou vybrali. Vysvětlili mi, že spolu s dalšími se bě-

hem mého pobytu na Zemi stali mými strážnými anděly. Ale cítila jsem, že ti tři jsou ještě něco navíc, že jsou mými laskavými utěšiteli.

Sdělili mi, že jsem umřela předčasně. Nějak na mě přenesli pocit klidu a vysvětlili mi, že se nemám bát, vždyť všechno dobře dopadne. Vstupoval do mě příval jejich lásky a zájmu. Všechny pocity a myšlenky přecházely z duše do duše, z inteligence k inteligenci. Nejprve jsem předpokládala, že mluví, protože jsem na to byla u lidí zvyklá. Ovšem teď jsme komunikovali mnohem rychleji a úplněji způsobem, který nazývali „ryzí vědění“. Nejlépe by se to dalo nazvat telepatii, ale ani to nepostihne celý proces. Cítila jsem jejich emoce a zájmy. Prožívala jsem jejich lásku, jejich pocity. Opájela jsem se radostí, že mě tak moc milují. Můj minulý jazyk, jazyk těla, byl opravdu omezený. Moje dřívější schopnost vyjádřit city byla ve srovnání s možnostmi této dokonalé komunikace ducha téměř nulová.

Chtěli mi toho ještě hrozně moc říci, a stejně já jim, nicméně jsme si uvědomovali, že věci týkající se přítomnosti jsou přednější. Náhle jsem si vzpomněla na rodinu a bála se, že je moje smrt zasáhne. Jak se dokáže manžel postarat o šest dětí? Jak spolu budou děti vycházet? Potřebovala jsem je ještě vidět, abych se trochu uklidnila.

Myslela jsem jen na to, jak opustit nemocnici a dostat se k nim co nejrychleji. Po tolika letech čekání na rodinu a práce na jejím udržení jsem se teď strchovala, že je ztratím. Nebo možná oni mě.

Okamžitě jsem se pustila do hledání východu a objevila jsem okno. Prošla jsem jím a pospíchala ven. Brzy jsem pochopila, že mohu odejít všude. To jen díky svým úporným návykům (a díky tomu i omezením) ze smrtelného života jsem hledala východ. Napadlo mě, že jsem se ocitla v „režimu pomalého pohybu“, protože jsem stále myslela v rozměrech svého fyzického těla, ačkoliv přece moje duchovní tělo může procházet všemi pevnými materiály. A stejně to okno bylo zavřené.

Můj výlet domů byl zmatek. Když jsem pochopila, že je to v mé moci, neuvěřitelně jsem zrychlila. Jen stěží jsem vnímala stromy ubíhající pode mnou. Nijak jsem se nerozhodovala, nikam jsem nesměřovala - prostě jsem jen myslela na domov a věděla jsem, že tam mířím. V okamžiku jsem byla doma a vešla do obývacího pokoje.

Manžel seděl ve svém oblíbeném křesle a četl noviny. Děti běhaly po schodech nahoru dolů, protože se měly chystat do postele. Dvě z nich právě uspořádaly polštářovou bitvu - u našich dětí vlastně běžná procedura ukládání. Vůbec jsem netoužila s nimi komunikovat, ale zajímalo mě, jak budou žít beze mne. Jak jsem je jednotlivě pozorovala, proběhlo mi hlavou jakési prohlédnutí, jež mi umožnilo vidět jejich osudy v budoucnosti. Pochopila jsem, že každé z mých dětí žije na Zemi kvůli **svým vlastním zkušenostem**. Třebaže jsem je brala jako „svoje“, mýlila jsem se. Byly to samostatné duše jako já, s vlastní inteligencí, která se vyvinula předtím, než přišly na Zemi. Každé z nich mělo svoji svobodnou vůli, s níž se rozhodovalo žít život podle svého. Tato svobodná vůle se jim nesmí odepírat. Byly mi pouze svěřeny do péče. Přestože si teď nemohu vzpomenout, věděla jsem, že každé z nich má své poslání a až je naplní, svůj pobyt na Zemi ukončí. Viděla jsem dopředu některé ze změn a potíží, jež je čekají, ale chápala jsem, že jsou nezbytné pro jejich vlastní rozvoj. Nemusela jsem se bát ani trápit. Výsledně bude každé z mých dětí bez problémů a bude to trvat jen okamžik, než se zase sejdem. Prostoupil mě klid a mír. Můj manžel a nádherné děti, tato rodina, na niž jsem tak dlouho čekala, bude v pořádku. Už jsem věděla, že mohou jít dál sami a tudíž mohu i já.

Byla jsem za toto vysvětlení vděčná a cítila jsem, že jsem je směla pochopit, aby mi to usnadnilo odchod. Toužila jsem pohnout se svým vlastním životem a prožívat všechno, co mě čeká. Vtáhlo mě to zpátky do nemocnice, ale tu cestu si nepamatuji. Snad se to všechno odehrálo v mžiku. Mé tělo stále leželo na posteli asi tři čtvrtě metru pode mnou. I moji přátelé zůstali a čekali na mě. Znovu jsem cítila jejich lásku a potěšení, že mi mohou pomáhat. Také jsem věděla, že ti tři mně nejdražší, mniši, se mnou nepůjdou.

Ozvalo se burácení.

(6)

Tunel

Když vás obklopuje nesmírná energie, víte o tom. I já jsem ji cítila. Místností se neslo hluboké brumlání a svištění. Vnímala jsem tu skrytou sílu, pohyb, který se zdál být neúprosný. Ale přestože ten zvuk a síla byly děsivé, obrňoval mě vůči nim příjemný pocit - téměř hypnotický. Slyšela jsem zvonkohru či vzdálené zvony, které cinkaly v pozadí - nádherný zvuk, na který nikdy nezapomenu. Začala mě obklopovat tma. Postel, světlo u dveří, celá místnost jakoby potemněla a okamžitě mě do sebe jemně vtáhla obrovská vířící černá hmota.

Bylo to, jako by mě pohltilo obrovské tornádo. Neviděla jsem nic, pouze intenzivní, téměř hmatatelnou tmou. Ta temnota znamenala víc než jenom nedostatek světla. Tak neproniknutelnou tmou jsem ještě nikdy neviděla. Všechny smysly mi říkaly, že bych měla být vyděšená, že všechny děsy mého dětství by se měly oživit, ale v té černotě jsem se cítila úžasně spokojená a klidná. Vnímala jsem pohyb vpřed a zvuk víření slábnul. Ležela jsem s nohama napřed a hlavou lehce nadzvednutou. Rychlost tak neuvěřitelně vzrostla, až mi blesklo hlavou, že by se to nedalo poměřit ani světelnými roky. Ale můj klid a pokoj také vzrostly, že bych tak zůstala navždy. A věděla jsem, že kdybych chtěla, mohla bych to učinit.

Uvědomila jsem si, že se mnou zároveň cestují i jiní lidé a také zvířata, ale dál ode mne. Neviděla jsem je, ale vnímala jsem, že jejich zážitek je stejný jako můj. Necítila jsem k nim žádný osobní vztah a věděla jsem, že pro mě nepředstavují žádnou hrozbu. Proto jsem si jich brzy přestala všimnout. Přesto jsem vnímala, že někteří se nepohybují vpřed jako já, ale v té krásné temnotě jako by viseli. Buď po tom netoužili, nebo prostě nevěděli, jak postupovat vpřed. Ale u nikoho to nevyvolávalo strach.

Začal proces léčení. Tou černou vonící masou pronikla láska a já jsem se ponořila hlouběji do tepla a temnoty a těšila se z pocitu bezpečí a klidu. Pomyslela jsem si: To musí být údolí stínů smrti.

Ještě nikdy v životě jsem nepocítila tak úžasný klid.

(7)

V náruči světla

V dálce jsem uviděla světlo jak špendlíkovou hlavičku. Černá hmota kolem dostávala tvar tunelu a já jsem se k tomu světlu řítila stále rychleji. Instinktivně mě přitahovalo, ačkoli jsem znovu cítila, že ostatní možná ne. Jak jsem se blížila, zpozorovala jsem ve světle stát muže, z něhož vyzařoval jas. Čím blíž jsem se dostávala, tím byla záře jasnější - jasnější, než lze vůbec popsat, mnohem zářivější než slunce. Víím, že žádné pozemské oči by ten pohled nepřežily.

Pouze duchovní zrak to mohl vydržet - a mít z toho potěšení. Blížila jsem se k němu a konečně se postavila.

Rozeznala jsem, že světlo tohoto muže těsně obklopovalo, jako by celé jeho tělo mělo zlatou svatozář. Z ní tryskalo zářivé bílé světlo. Jeho světlo pronikalo do mého a moje bylo vtahováno do jeho. Bylo to jako mísící se světlo dvou lamp v jedné místnosti. Dá se těžko určit, kde jedno světlo končí a druhé začíná, prostě se stanou světlem jedním. Přestože jeho světlo zářilo mnohem víc než moje, uvědomovala jsem si, že i moje záře nás osvětluje. A jak naše světla splývala, cítila jsem, že jsem se dostala do jeho přízně a pohltila mě úplná exploze lásky.

V životě mě nikdo tak nesobecky nemiloval. Spatřila jsem jeho otevřenou náruč, přistoupila jsem k němu a nechala se obejmout. Opakovala jsem stále dokola: „jsem doma, jsem doma. Konečně doma.“ Vnímala jsem jeho neobyčejného ducha a věděla jsem, že jsem vždycky byla jeho částí, že mě ve skutečnosti nikdy neopustil. Stálo zato být s ním, milovat ho. Znal všechny mé hříchy a chyby, ale to teď nebylo důležité. Chtěl mě jen držet a dávat mi najevo svou lásku stejně jako já jemu.

Nebylo pochyb o tom, kdo to je. Věděla jsem, že je to můj Spasitel a přítel a **Bůh**. Byl to **Ježíš Kristus**, jenž mě vždycky miloval, dokonce i v okamžicích, kdy jsem si myslela, že mě nenávidí. On byl život sám, láska sama, a jeho cit mi dával pocit naprosté radosti, kterou jsem překypovala. Zнала jsem ho od začátku, dlouho předtím, než jsem žila na Zemi, protože moje duše si ho pamatovala.

Celý život jsem se ho bála a teď jsem viděla - věděla -, že je to můj nejlepší přítel. Pomalu otevřel náruč, nechal mě odstoupit tak daleko, abych se mu mohla podívat do očí a řekl: „Tvoje smrt byla předčasná, ještě nenastal tvůj čas.“ Ještě žádná slova mnou tak nepronikla. Do té doby jsem neznala smysl svého bytí. Jednoduše jsem chodila kolem a hledala lásku a dobro, ale vlastně jsem nevěděla, jestli je to správné. Z jeho slov jsem však pochopila, že mám poslání, důvod, který jsem sice neznala, ale věděla jsem, že můj život na Zemi není bezvýznamný.

Ještě nenastal můj čas.

Moje doba přijde, až se moje poslání, ten důvod, můj smysl naplní. K životu na Zemi jsem měla důvod. Ačkoli jsem to chápala, moje duše se vzpírala. Znamená to, že musím zpátky ? Protestovala jsem: „Ne, já tě teď už nikdy neopustím.“

Chápal, co tím míním, a jeho láska ke mně a pochopení nezakolísaly. Mé myšlenky pádily dál: On je **Ježíš Kristus**, bytost, které jsem se celý život bála ? Vůbec se nepodobá tomu, koho jsem si představovala. Je plný lásky.

Začaly ve mně vyvstávat otázky. Chtěla jsem vědět proč jsem zemřela takto - ne předčasně, ale jak se můj duch k němu dostal před soudným dnem ? Stále mě ovlivňovalo učení a víra mého dětství. Jeho světlo naplňovalo moji mysl a moje otázky byly zodpovězeny vlastně předtím, než jsem je stačila dokončit. Jeho světlo bylo vědění. Měl moc naplnit mě vší pravdou. Jakmile jsem si to uvědomila a nechala světlo do sebe proniknout, otázky přicházely rychleji, než jsem si myslela, že je možné. A stejně rychle následovaly odpovědi, které byly absolutní a kompletní. Ve svých obavách jsem si špatně vyložila smrt a očekávala jsem něco jiného. Hrob nebyl nikdy zamýšlen pro ducha, ale pouze pro tělo. Nesoudila jsem skutečnost, že jsem se mýlila. Jen jsem cítila, jak můj omyl nahradila jednoduchá živoucí pravda. Pochopila jsem, že je to **Syn Boží**, který je zároveň **Bohem** a který byl ještě před stvořením světa vybrán, aby se stal naším

Spasitelem. Rozuměla jsem nebo spíš pamatovala jsem si ho jako **Stvořitele**. Jeho posláním bylo sestoupit na Zemi a učit lidi lásce. To poznání nebyla otázka mých znalostí, ale spíše mých vzpomínek, které vyvstávaly z doby dávno předtím, než jsem žila na Zemi a které byly při mém porodu záměrně zakryty rouškou zapomnění.

Jak ze mě tryskaly další otázky, začala jsem si uvědomovat jeho smysl pro humor. Skoro se smál, když mi navrhoval, abych zpomalila, protože se mohu dozvědět všechno, po čem toužím. Ale já jsem chtěla znát všechno od začátku do konce. Svou zvědavostí jsem skoro mučila rodiče a manžela - a občas i sama sebe - ale teď se to stalo požehnáním a já jsem se celá chvěla svobodou poznání. Učil mě mistrovský učitel ! Díky svému chápání jsem se v okamžiku mohla naučit celé svazky. Jako kdybych se podívala na knihu a hned ji celou pochopila, jako bych jenom nečinně seděla a kniha sama se mi ukázala do posledního detailu, zepředu, zezadu, zevnitř i zvenku, každý rozdíl či možný podnět. A to jedním rázem. Jakmile jsem pochopila jednu věc, kladla jsem si další otázky a získávala odpovědi, vše navazující na sebe a vztahující se k sobě, jako by všechny skutečnosti byly vnitřně propojeny. Slovo „vševědoucí“ pro mě nikdy nemělo jasnější význam. Vědění mě prostupovalo. V jistém smyslu se stávalo mnou a ohromovala mě vlastní schopnost chápat všechny záhady Vesmíru jednoduše jen tím, že jsem o nich přemýšlela.

Chtěla jsem vědět, proč je na světě tolik církví. Proč nám Bůh nedá jen jednu církev, jedno ryzí náboženství ? Odpověď jsem pochopila dokonale. Bylo mi řečeno, že **každý z nás dosáhl ROZDÍLNOU úroveň duchovního rozvoje a znalostí**. Proto je každá osoba připravena pro různou úroveň duchovního poznání. Všechna náboženství na celé Zemi jsou důležitá, protože různí lidé potřebují právě to, co jednotlivé církve učí. Lidé jednoho vyznání zcela nechápou boží evangelium jiného, a nikdy je nepochopí, ale to je stupněm k dalšímu poznání. Každá církev naplňuje duchovní potřeby, které by asi jiná nedokázala. **Žádná církev nedokáže uspokojit požadavky všech na všech úrovních**. Jakmile člověk dosáhne vyšší úrovně chápání **Boha** a vnitřního rozvoje, může pociťovat nesoulad s učením své církve a pátrá po jiné filosofii nebo náboženství, jež by naplnily tuto prázdnotu. Když se to přihodí, znamená to, že dosáhl dalšího stupně vědění a že touží po další pravdě a vědění a po další příležitosti k rozvoji. A bude mu dána každá nová příležitost se učit, umožněn každý krok na této cestě.

Takže jsem pochopila, že nemáme vůbec žádné právo kritizovat jakoukoli církev nebo náboženství. V jeho očích jsou všechny stejně drahocenné a významné. Vybraní lidé s důležitým posláním byli vysláni do všech zemí, do všech náboženství, do každého místa, kde je život, aby mohli působit na druhé. V tom je úplnost evangelia, ale většina lidí toho nedosáhne. Abychom tuto pravdu pochopili, potřebujeme naslouchat Duchu svatému a odpoutat se od svého já.

Chtěla jsem se dozvědět, proč existuje na Zemi život. Proč tady jsme ? Jak jsem se koupala v **Ježíšově** lásce, nedokázala jsem si představit, proč by jediná duše dobrovolně opustila ten nádherný ráj a vše, co nabízel slova na prozkoumání, myšlenky na vytvoření a znalosti na získání. Proč by chtěl kdokoliv přijít sem ? Jako odpověď jsem si vzpomněla na stvoření Země. Vlastně jsem je prožívala, jako by se bytí znovu ustanovovalo před mýma očima. To bylo důležité. **Ježíš** chtěl, abych si tuto znalost zvnitřnila. Chtěl, abych věděla, jak jsem se cítila, když začalo stvoření. A jediný způsob, jak to udělat, bylo znovu mi to ukázat a nechat mě procítit to, co už jsem jednou cítila.

Všichni lidé v podobě duchů ve světě před smrtelností se podíleli na stvoření Země. Třásli jsme se na to, abychom se mohli účastnit. Byli jsme s **Bohem**, věděli jsme, že nás stvořil, že jsme

opravdu jeho vlastní děti. Náš rozvoj ho těšil a byl naplněn naprostou láskou ke každému z nás. Byl s námi i **Ježíš Kristus**. Ke svému překvapení jsem pochopila, že **Ježíš** je jiná bytost než **Bůh**, má své **vlastní božské poslání**. Ale **Bůh** byl otcem nás všech. Moje protestantská výchova ve mně zakotvila, že **Bůh Otec** a **Ježíš Kristus** jedno jsou. Všichni jsme se shromáždili a **Otec** nám vysvětlil, že čas prožitý na Zemi ovlivní náš duchovní růst. Každá duše, která měla odejít na Zem, pomáhala při plánování podmínek na světě, včetně pravidel a smrtelnosti, které nás budou ovládat. Zahrmnovalo to fyzikální zákony, jak je známe, hranice našich tělesných a duševních schopností, kterých bychom mohli dosáhnout. Pomáhali jsme **Bohu** při vytváření rostlin a živočichů. Vše bylo stvořeno z duchovní podstaty dříve, než se to zhmotnilo - sluneční systém, měsíce, hvězdy, planety, život na nich, hory, řeky, moře atd. Viděla jsem ten proces. Abych tomu lépe porozuměla, Spasitel mi připomněl, že **duchovní svět je jako jasný, ostrý obraz, a Země jako tmavý negativ. Tato Země je pouze stín krásy a slávy té duchovní, ale tu my potřebujeme pro svůj růst**. Bylo důležité, že jsem pochopila, že **na našich pozemských podmínkách jsme se všichni podíleli**.

Velmi často jsou naše tvořivé myšlenky důsledkem **neviditelné inspirace**. Mnohé z významných vynálezů a dokonce i technický rozvoj se **nejprve zrodily v duchovním světě** díky duchovním zázrakům. Jednotlivci na Zemi potom dostali inspiraci a vytvořili tyto vynálezy na Zemi. Pochopila jsem, že **existuje velmi živé a dynamické spojení mezi duchovním a smrtelným světem** a že pro svůj pozemský rozvoj duchovní svět potřebujeme. A také jsem viděla, že **oni jsou velmi šťastní, když nám mohou všemožně pomáhat**.

V předzemském životě známe své poslání a dokonce si je můžeme zvolit. Naše postavení v životě vychází z obsahu naší mise. Díky božskému poznání se můžeme odpovídajícím způsobem na to, co nás čeká připravit. Spojujeme se s členy rodiny a přáteli, aby nám při plnění našeho poslání pomohli. Jejich pomoc potřebujeme. Přicházíme dobrovolně, každý dychtí naučit se a zažít vše, co pro nás **Bůh** stvořil. Víím, že každý duch, který se rozhodl sem přijít, musí být chrabrý. Dokonce i ti nejzaostalejší z nás tady, jsou tam silní a odvážní.

Jednáme sami za sebe. Naše chování určuje, jakým směrem se náš život bude dále ubírat. Kdykoli můžeme svůj život přeměrovat nebo změnit. Pochopila jsem, že to je rozhodující, neboť **Bůh** slíbil, že nebude do našich životů zasahovat, pokud ho o to nepožádáme. A díky své vševědoucečnosti nám pomůže naplnit naše správné touhy. Byli jsme mu vděční za možnost vyjádřit a procvičit si svobodnou vůli. To umožňuje každému z nás zažít velkou radost nebo velký smutek, což je přímo ovlivněno našimi rozhodnutími.

Vlastně se mi ulevilo, když jsem zjistila, že Země není naším přirozeným domovem, že z ní nepocházíme. Potěšilo mě, že **Země je pouze dočasným příbytkem v průběhu našeho školení a že hřích není naší přirozeností**. Duchovně jsme na různé úrovni světla, které znamená vědění, a díky našemu božskému duchovnímu charakteru nás naplňuje touha po dobru. Naše pozemské já je v neustálé opozici vůči tomu duchovnímu v nás. Viděla jsem, jak slabé je naše tělo, ale ten souboj nikdy nekončí. Ačkoliv naše duchovní tělo je plné světla, pravdy a lásky, musí nepřetržitě překonávat tělo fyzické. A právě to nás posiluje. **Ti z nás, kteří jsou opravdu vyspělí, nacházejí mezi svými těly DOKONALÝ SOULAD, který je požehnán klidem a dává jim schopnost pomáhat ostatním**.

Jako jsme se naučili dodržovat zákony stvoření, vííme i to, jak využít tato pravidla pro vlastní užitek, jak žít v harmonii s tvůrčími silami kolem sebe. **Bůh** dal každému z nás nějaký talent, někomu vzhledem k individuálním potřebám větší, druhému menší. Využíváme ho, učíme se pracovat se zákony, popřípadě je pochopit, a překonávat omezení tohoto života. Pokud tato

pravidla pochopíme, dokážeme lépe pomáhat ostatním. Ač dosáhneme v lidském životě čehokoli, ztrácí to smysl, pokud motivem nebylo dobro druhých. Talent a schopnosti nám byly dány, aby nám pomáhaly sloužit ostatním. Pomocí bližním duchovně rosteme.

Všemu vévodí fakt, že láska je tím nejvyšším. Bez lásky opravdu nejsme ničím. Jsme tu, abychom druhým pomáhali, starali se, chápali i odpouštěli a sloužili jim. Jsme tu, abychom milovali každého bez ohledu na to, jestli je bílý, žlutý, hnědý, hezký, ošklivý, hubený, tlustý, bohatý, chudý, inteligentní nebo hloupý, protože nesmíme soudit podle zjevu. Každý duch má nadání naplnit se láskou a vnitřní energií. Na začátku vlastní určitou míru světla a pravdy, které mohou být dále rozvíjeny. Tyto jevy nedovedeme měřit. **Pouze Bůh zná srdce člověka a pouze on dokáže dokonale soudit.** Zná naše duše, zatímco **my vidíme pouze přechodnou sílu nebo slabost.** Díky svým vlastním omezením zřídka umíme nahlédnout do lidského srdce.

Každý projev lásky má cenu, ať je to úsměv, slůvko povzbuzení, drobnost nebo oběť. Těmito činy rosteme. Ne všichni lidé jsou k pomilování, ale když se setkáme s někým, koho je těžké mít rád, je to často proto, že nám připomíná něco, co nám vadí na sobě samých. Musíme milovat své nepřátele - zbavme se zlosti, nenávisti, hořkosti, závisti a neochoty prominout. Tyto emoce ničí naši duši. **Budeme hodnoceni podle toho, jak jsme se chovali k ostatním.**

Boží tvůrčí plány nás naplňují potěšením a boží láskou. Máme radost ze svého osobního rozvoje, který nás na Zemi čeká, a ze šťastných vztahů, které si vytvoříme k sobě navzájem.

Potom se díváme, jak vznikla Země. Sledujeme, jak naše duchovní sestry a bratři vstoupili do fyzických těl, aby se vrátili na Zem. Každý zažívá strasti a slasti, které mu pomáhají rozvíjet se. Přesně si pamatuji, jak jsem pozorovala průkopníky, kteří táhli přes americké pláně plni radosti z toho, že překonali těžké překážky a dokončili svoje poslání. Takový druh zkušenosti byl umožněn pouze těm, kdo ji potřebovali. Andělé se radovali s těmi, kteří ve zkoušce obstáli, a trápilo je, že jiní neuspěli. Někteří zklamali díky své vlastní slabosti, další kvůli chybám druhých. Cítila jsem, že mnozí z nás, kteří tam nebyli, by se s těmito úkoly nevypořádali, že by se stali mizernými průkopníky, působícími ostatním mnoho utrpení. Na druhé straně mnozí lidé tohoto období by nedokázali překonat nástrahy přítomnosti. Jsme tam, kde potřebujeme být.

Jak mi všechna tato fakta docházela, postupně jsem pochopila dokonalost plánu. Všichni dobrovolně pracujeme pro své postavení ve světě a každý z nás dostává víc pomoci, než dokáže vnímat. V bezpodmínečné boží lásce, překonávající jakoukoli pozemskou lásku, se ocitají všechny boží děti. Viděla jsem anděly, kteří stáli blízko nás, připravení okamžitě přispěchat na pomoc. Těšily je naše úspěchy a radosti. Ale vše překonával **Kristus**, stvořitel a spasitel Země, můj přítel, nejbližší přítel, jakého jsem kdy měla. Jako bych se rozplývala štěstím, když mě držel v náručí a uklidňoval mě - konečně jsem doma. Dala bych veškeré své síly, všechno, co mám, za to, abych se znovu ocitla v záři jeho lásky, abych se ocitla v náručí jeho věčného světla.

(8)

Zákony

Stále jsem setrvala u Hospodina a hrála se v jeho světle. Neměla jsem pocit, že jsem na určitém místě, nevnímala jsem žádný prostor kolem ani další bytosti.

Proud otázek a odpovědí dál pokračoval. Náš dialog se vlastně zrychloval a rozšiřoval, až se zdálo, že jsme probrali všechny stránky existence. V duchu jsem se vrátila k zákonům, které zde

platí. Začaly do mě proudit boží znalosti a cítila jsem Pánovu radost z toho, že se se mnou o ně může podělit.

Existují mnohé zákony - duchovní, fyzické a všeobecné. O mnohých z nich jsem měla pouze matné tušení. **Všechny zákony byly vytvořeny, aby splnily svůj účel, a doplňují se navzájem.** Když je poznáme a naučíme se, jak využívat jejich kladné a záporné síly, získáme moc překračující hranice našeho chápání. Pokud kterýkoli z nich porušíme, postupujeme proti přirozeným příkazům, hřešíme.

Vše stvořila duchovní síla. Každou drobnost, každou částici obdařila vlastní inteligencí, duchem a životem. A tedy i schopností prožívat radost. Každý element je nezávislý a koná sám za sebe, odpovídá se zákonům a silám kolem sebe. Když k nim promluví **Bůh**, odpovídají a těší je, že ho mohou poslouchat. Prostřednictvím přírodních sil a zákonů stvoření vytvořil Hospodin Zemi.

Když budeme žít v pravdě těchto zákonů, budeme opětovně požehnáni a získáme další vědomosti. Ale porušení zákonů, „hřešení“ nás oslabí a může zničit vše, čeho jsme do té doby dosáhli.

Pokud jde o **hříchy**, platí **příčina a následek**. Díky své činnosti si vytváříme řadu vlastních trestů. Pokud například znečišťujeme životní prostředí, pácháme „hříchy“ proti Zemi. Potom sklízíme přirozené následky porušení zákona života. Můžeme tělesně zeslábnout nebo zemřít, můžeme totéž způsobit i druhým. Existují také prohřešky vůči tělu, kupříkladu přejídání, nedostatečná výživa, málo tělesného pohybu, zneužívání drog (to jsou všechny látky, které nejsou v souladu s uspořádáním našeho těla) a ostatní činnosti znehodnocující tělo. Žádný z těchto „hříchů“ není horší než druhý. Jsme za svá těla odpovědní.

Každý duch vlastní své tělo. Jsme smrtelní, ale **NÁŠ DUCH je musí kontrolovat, ovládat chutě a vášně.** Vše z duchovní sféry se projevuje na těle, které se snaží přimět ducha, aby přestoupil pravidla. Duch v nás se rozhoduje a vládne. Abychom se stali tak dokonalí, jak jen může smrtelná bytost být, potřebujeme dosáhnout harmonie mysli, těla a ducha. Abychom v duchovním světě docílili bezchybnosti, musíme k této souhře přidat lásku, jakou byl nadán **Ježíš**, a smysl pro spravedlnost.

Chtěla jsem výskat radostí, když jsem to pochopila. Rozuměla jsem tomu a **Ježíš** věděl, že jsem se naučila všemu, co mi ukázal. Znovu otevřel mé duchovní oči a spatřila jsem mnohé vesmíry, které stvořil a v nichž ovládá každou jednotlivost. Vládne zákonům, energii i hmotě. **V našem světě působí DOBRÁ i ŠPATNÁ ENERGIE a obě jsou podstatné pro stvoření a růst. Tyto síly mají VLASTNÍ INTELIGENCI a řídí se NAŠÍ VŮLÍ. Jsou to ochotní služebníci. Ovšem Bůh nad nimi má absolutní moc.** Kladná energie je v podstatě přesně tím, za co ji považujeme: světlo, добрota, laskavost, láska, trpělivost, dobročinnost, naděje a další. A zápornou energii představují; temnota, strach (nejmocnější Satanův nástroj), nenávisť, nelaskavost, netolerantnost, sobectví, beznaděj, zbabělost a podobně.

Kladná a záporná energie působí proti sobě. Pokud si je vezmeme za své, stanou se našimi sluhy. Kladná přitahuje kladné a záporná záporné. Světlo je lákáno světlem, temnota miluje temnotu. Když se navíc nabijeme kladně nebo záporně, začneme se spojovat se stejně orientovanými bytostmi, jako jsme sami. Ale **MY SI VOLÍME, JACÍ BUDEME.** Jednoduše, **pokud myslíme a mluvíme pozitivně, přitahujeme kladnou energii.** To je příklad. **Viděla jsem, že lidi obklopuje různá energie, že jejich slova vlastně ovlivňují silové pole kolem nich. Právě slova - chvění ve vzduchu - přitahují jeden nebo druhý druh energie. Lidské**

touhy účinkují stejně. V myšlenkách je síla. Vytváříme tak své okolí. Fyzicky to trvá jistý časový úsek, ale duchovně vše probíhá okamžik. Pokud pochopíme sílu svých myšlenek, budeme si je lépe hlídat. Když porozumíme strašlivé síle svých slov, budeme dávat **PŘEDNOST TICHU**. Myšlenkami a slovy tvoříme svoji sílu nebo slabost. Naše nedostatky a štěstí začínají v našem srdci. Vždycky můžeme nahradit záporné kladným.

Protože **myšlenky** mohou tuto vnitřní energii ovlivnit, **jsou zdrojem stvoření. Každá tvůrčí práce začíná v srdci. První musí být myšlenka.** Schopní lidé dokážou využít vlastní představivosti k vytváření nových věcí. Ať už nádherných nebo strašlivých. Někteří z nás přicházejí na Zem se silně rozvinutou představivostí. Mnozí ji ovšem zneužijí a využívají negativní energii k vytváření nebezpečných věcí. Ty a slova dokáží ničit. Jiní směřují představivost pozitivně ke zlepšení podmínek pro ostatní. Ti opravdu tvoří štěstí a jsou požehnání. **Ve výtvorech myslí je doslovně síla. Myšlenky jsou činy.**

Pochopila jsem, že život žijeme nejplněji v představách, že ironicky je představivost klíčem ke skutečnosti, To bych nikdy nepředpokládala. Jsme sem posláni, abychom žili plně a bohatě a našli štěstí ve vlastní tvořivosti. Ať už jsou to myšlenky nebo věci, city či zkušenosti. Máme si vytvořit vlastní život, procvičovat schopnosti a zažít jak neúspěch, tak úspěch. Jsme nadáni svobodnou vůlí, abychom rozšířili a zvelebili svou existenci.

LÁSKA JE TO NEJvyšší, MUSÍ VLÁDNOUT. Láska vždy ovládá ducha, a toho je třeba posilovat, aby vedl mysl a tělo. Přirozený příkaz lásky nacházíme všude. Především musíme **MILOVAT STVOŘITELE**. To je ten nejvyšší cit, jakého jsme schopni (ačkoli to nemusíme vědět, dokud se s Ním nesetkáme). Je nevyhnutelné, abychom **MĚLI RÁDI SAMI SEBE**. Bez pocitu lásky k sobě by láska, kterou vrátíme k druhým, byla pouhou **náhražkou**. Když spatříme světlo **Krista** v **sobě**, spatříme je i v **druhých** a nebudeme schopni nemilovat část **Boha** v nich.

Obklopená absolutní láskou Spasitele jsem vzpomínala, jak jsem se ho jako dítě bála, a tak jsem se mu vlastně vzdalovala. Když jsem si myslela, že mě nemá rád, upírala jsem mu svou lásku. On se nikdy nepohybuje. Je jako Slunce v naší Galaxii. Tak jsem kolem něho kroužila, někdy blíž a jindy dál. Ovšem jeho láska nikdy neochabla.

Jistí lidé mi v tomto vzdalování pomáhali, ale necítila jsem vůči nim hořkost, ani jsem je neodsuzovala. **Muži a ženy, kteří nade mnou měli moc, se modlili k záporným silám a učili nás k Bohu pomocí strachu.** Vytknuli si kladné cíle, ale používali **záporné nástroje**. Kvůli svým obavám užívali hrůzu i k ovládání druhých. Dali slabším na srozuměnou, že budou věřit v **Boha**, budou se **Boha** bát - nebo půjdou do pekla. To mi bránilo Hospodina opravdu milovat. Strach je opakem lásky a Satanovým nejlepším pomocníkem. Dokud jsem se **Boha** bála, nemohla jsme ho opravdu milovat, nedokázala jsem čistou láskou milovat samu sebe ani druhé. Zákon lásky byl porušen.

Kristus se na mě stále usmíval. Těšila ho moje radost z učení a moje rozrušení z toho, co jsem zažívala.

Teď už vím, že **Bůh** existuje. Již nevěřím jen ve vesmírnou sílu, protože jsem se setkala s tím, kdo je za tou silou. Viděla jsem milující bytost, která vytvořila vesmír a dala mu veškeré vědění. Vládne tomuto poznání a kontroluje jeho sílu. Naprosto jsem chápala, že **Bůh** chce, abychom se stali takovými, jaký je on sám, že nám dal božské vlastnosti jako schopnost lásky. Vlastně nás chce motivovat vidinou nebe a pokud věříme ve vlastní schopnosti, můžeme něco udělat.

Léčení a - umírání

V přítomnosti Spasitele proud poznání přirozeně plynul, krok za krokem, každá nová pravda prostupovala do další. Poté jsem poznala **dvě hlavní vesmírné síly**. Obě jsou podřízené Boží vůli a mohou nás fyzicky ovlivnit. Pamatovala jsem si, jak duše a mysl ohromně působí na tělo. **Doslova disponujeme vlastní schopností ovlivnit své zdraví.** Duch každého z nás je mocný, dává tělu sílu bránit se nemoci a pokud už nemoc propukla, přimět je k vyléčení. Duše ovládá mysl, mysl kontroluje tělo.

Naše myšlenky mají výjimečnou sílu přitahovat negativní nebo pozitivní energii kolem nás. Výsledkem dlouhodobého působení záporné energie může být oslabení tělesné obranyschopnosti. Zvláště to platí, když se naše záporné myšlenky zaměří na nás samotné. Nejvíce se zabýváme sebou, když podléháme depresi. Nic nedokáže snížit naši přirozenou sílu a zdraví tak jako dlouhodobá deprese. Ale pokud se od sebe oprostíme a začneme se soustřeďovat na potřeby druhých a pomoc ostatním, začneme se uzdravovat. Služba druhým působí jako balzám na duši i na tělo.

Proces uzdravování vychází **zvnitř. Duše léčí tělo.** Zkušené ruce lékaře sice provedou operaci a medicína poskytne dokonalé podmínky pro zdraví, ale **je to duše, která ovlivňuje uzdravování.** Bez ní se tělo nedokáže uzdravit, nemůže dlouho přežít. Buňky našeho těla byly vytvořeny tak, aby pracovaly **nekonečně dlouho. Na počátku byly naprogramovány tak, aby se samy obnovovaly, nahrazovaly staré a nevykonné nebo poškozené. Ale cosi se změnilo. Nedozvěděla jsem se, čím to je, ale pochopila jsem, že „smrt“ začala existovat v rajské zahradě a nedovoluje nám žít pozemský život věčně.** (Přesnou **odpověď** najde zájemce na **1300 stranách knih NOVÉHO ZJEVENÍ** na internetu česky **www.universe-people.cz** nebo anglicky **www.universe-people.com** – pozn. zpracovatele).

Tělo musí zemřít, ovšem v nás je síla, která užívá víru a kladnou energii, aby změnila naše buňky, aby se mohly uzdravit - pokud je to tak v pořádku. Nesmíme zapomínat, že **Boží vůle** je do léčení stále **zapojena**.

Mnohé z mých nemocí byly výsledkem deprese nebo pocitu, že mě nikdo nemá rád. Často jsem podléhala **záporným** myšlenkám typu: Ach, moje trápení a bolesti, jsem nemilovaná, to nedokážu překonat a tak dále. Náhle jsem uviděla sebe sama v okamžiku, kdy mě to napadlo. Moje sebestřednost mohutněla. A nejenže jsem tento negativismus přijímala, ale otevírala jsem mu dveře a zvnitřnila si ho. Mé tělo prožívalo naplňující se proroctví „běda mi“, které si překládalo jako „jsem nemocná“. Předtím jsem o tom nikdy nepřemýšlela, ale teď mi došlo, že jsem byla částí tohoto problému.

Kladným pojmáním vlastní osoby se startuje proces uzdravování. Jakmile určíme potíže nebo nemoc, musíme začít s pojmenováváním léků. Potřebujeme odpoutat svou pozornost od nemoci a soustředit se na léčbu. Potom toto léčení popíšeme a necháme naše slova, aby se připojila k síle našich myšlenek. Tak se nabudí rozum kolem nás, uvede ho to do pohybu a začne se podílet na našem uzdravování. Tato verbalizace je nejúčinnější při modlitbě. Jestli se máme uzdravit, **Bůh** nám pomůže.

Nemůžeme odmítat nemoci nebo potíže, ale můžeme odmítnout jejich převahu nad naším božským právem odstranit je. Měli bychom žít podle víry, ne se řídit tím, co vidíme. Pohled se podílí na poznání, je součástí analytické mysli. Racionalizuje a potvrzuje. **Víře vládne duch.** Je

citový, přijímající a zvnitřňující. A stejně jako u jiných schopností získat víru znamená procvičovat její užití. Když se naučíme tyto dary používat, vrátí se nám víc. To je duchovní zákon.

Rozvíjení víry je jako pěstování semínka. Dokonce i když některá zapadnou, stejně něco sklídíme. Každý projev víry je pro nás požehnáním. A čím obratnější budeme díky **procvičování**, tím větší bude naše úroda víry. **Všechno vytváří svůj vlastní duch.** To je také duchovní zákon.

Ted` už jsem opravdu začínala rozumět **moci ducha nad tělem**. Nicméně duchovní schopnosti většiny z nás jsou na takové úrovni, že si je **neuvědomujeme**. Samozřejmě jsem věděla, že moje mysl tvoří myšlenky a tělo vykonává pohyby, ale duše pro mě byla záhadou. Už vím, že je tajemstvím pro většinu lidí. Mysl si téměř nikdy neuvědomuje, jak duše pracuje. Duch komunikuje s Hospodinem. Přijímá od **Boha** znalosti a smysl pro podstatu. Bylo pro mě velmi důležité to pochopit. Představovala jsem si duši jako trubici fluoreskující v našem těle. Když září, naše srdce je plné světla a lásky; je to ta energie, která dává tělu život a sílu. To světlo se může tenčit a duch se oslabí díky záporným zkušenostem - nedostatku lásky, násilí, pohlavnímu zneužití nebo jiným ničujícím zážitkům. Tak se neoslabuje pouze duch, ale i tělo. Sice nemusí onemocnět, ale dokud se duše nezotaví, stává se citlivějším. Službou druhým můžeme pomoci duši, stejně vírou v **Boha** a jednoduchým otevřením se vlivu kladné energie vyvolané pozitivním myšlením. A my to kontrolujeme. Zdrojem energie je Hospodin, stále přítomný, ale my se musíme naladit. Musíme přijmout boží moc, pokud si chceme užít v životě její účinek.

Žasla jsem, že **většinou si nemoci vybíráme.** Někteří i takové, které končí smrtí. V mnoha případech léčení nepůsobí okamžitě a někdy vůbec, protože tak se rozvíjíme. **Všechny zkušenosti jsou kladným přínosem, někdy i ta, kterou považujeme za negativní, pomáhá rozvoji našeho ducha.** Před příchodem na Zem chceme, dokonce i toužíme přijmout všechny indispozice, nemoci a nehody, aby nám pomáhaly v duchovním růstu. Ve spirituálním světě je náš pozemský čas **bezvýznamný**. Bolest, již na Zemi trpíme, je jen okamžikem, pouhým zlomkem vteřiny vědomí v duchovní existenci. My ji překonáváme dobrovolně. Naše smrt je často vypočítána tak, aby nám pomohla rozvíjet se. Například umírání na rakovinu představuje dlouhodobou zkušenost. Bolestivá smrt může poskytnout další možnost vyvíjet se. Takový prožitek nelze jinak získat. Moje maminka zemřela na rakovinu a já jsem pochopila, proč byla ke konci **schopná chovat se k členům rodiny úplně jiným způsobem**. Vztahy se vylepšily a uzdravily. **V důsledku svého umírání vyrostla. Někteří lidé si volí smrt jako druh pomoci jiným.**

Například smrt pod koly auta řízeného opilým řidičem. Zdá se nám to děsivé, ale duch ví, že vlastně ochránil řidiče před větším utrpením. Opilý by mohl najet o pár dní později do skupiny dětí, zmrzačit je nebo zapříčinit mnohem větší utrpení, než je nezbytně nutné. Ale již ho uvěznili za to, že usmrtil osobu, která tak ukončila svou pozemskou misi. **Z vnitřní perspektivy ušetřil mladé lidi zbytečné bolesti a řidič prožil zkušenost, která mu pomůže růst.**

Děje se mnohem méně náhod, než si představujeme, zvláště v oblasti, která nás ovlivňuje vnitřně. Na cestě, kterou jsme si vybrali před příchodem sem, nás vede Boží ruka při mnohém našem rozhodování a dokonce i k mnohým zdánlivě nahodilým zážitkům. Bezvýsledně bychom se snažili všechny určit, ale dějí se, a to důvodně. Vždyť i zkušenost, jako je rozvod, náhlá ztráta zaměstnání či násilí na nás spáchané nám může poskytnout poznání a přispět k našemu duševnímu rozvoji. Ačkoli jsou to zážitky bolestné, mohou nám pomoci růst.

Pod vedením Spasitele jsem se naučila, jak je pro mne důležité chápat všechny zkušenosti jako skrytě kladné. Potřebovala jsem přijmout důvod své existence a postavení v životě. Špatné zážitky tak mohu jen brát, jak přicházejí a snažit se překonat jejich účinek. Mohu odpustit svým nepřátelům, dokonce je i milovat, a tak zrušit veškerý jejich špatný vliv na mě. Mohu se snažit hledat dobré myšlenky a laskavá slova, a to bude na moji duši působit jako hojivá mast. Mohu se začít sama léčit, nejdříve duchovně, potom citově, duševně a tělesně. Mohu se ušetřit rozkladného působení zoufalství. Mám právo na plný život.

Viděla jsem zlo v podléhání největší Satanově zbrani - mému osobnímu cyklu viny a strachu. Pochopila jsem, že jsem ho měla v minulosti přetnout. Když jsem porušila zákon nebo zhřešila, potrebovala jsem se změnit v srdci, odpustit si a pak se pohnout vpřed. Když jsem někoho zranila, měla jsem si ho zamilovat - čestně - a vyžádat si jeho odpuštění. Pokud jsem ublížila své duši, měla jsem se přiblížit k Hospodinu a zase cítit jeho lásku, jeho léčivou lásku. Pokání je tak jednoduché, jak si je uděláme - nebo tak složité. Když padneme, musíme zase vstát, oprášit se a pokračovat v cestě. Padneme-li třeba milionkrát, musíme stále jít dál. Tak rosteme víc, než si myslíme. V duchovním světě se nepohlíží na hřích tak jako na Zemi. Všechny zkušenosti mohou být kladné.

(10)

Učíme se zkušenostmi

Nikdy nesmíme pomyslet na sebevraždu. Tento čin způsobí jen ztrátu příležitosti k dalšímu vývoji tady na Zemi. A navíc při pohledu zpět na tyto ztracené šance bychom cítili mnoho bolesti a smutku. Je důležité mít na mysli, že **Bůh** je soudcem každé duše a zvažuje náročnost jejich zkoušek. Hledejme naději, aspoň jednu kladnou činnost, a můžeme zahlédnout záblesk světla, které nám předtím scházelo. Zoufalství nikdy není oprávněné, protože je nikdy nepotřebujeme. Jsme tu, abychom se učili, abychom experimentovali, abychom se mýlili. Nemusíme se přísně soudit; stačí jít životem krok za krokem, nestarat se o to, co si o nás lidé myslí, nepoměřovat se jejich metrem. Máme si odpouštět a být vděční za zážitky, které nám pomáhají ve vývoji. Naše nejbolestivější změny se jednoho dne ukáží být naším největším učitelem.

Každé tvoření začíná myšlenkou. To platí i pro náš hřích, vinu, zoufalství, naději i lásku. Všechno uzdravování vychází z nás. Všechno utrpení pochází z nás. Můžeme vytvořit spirálu z vlastního zoufalství, trampolínu ze štěstí a dosažených cílů. Naše myšlenky mají úžasnou sílu.

Jsme jako hemžící se děti, jež se zkoušejí naučit, jak použít vlastní síly. Těmto mocným silám vládou zákony, které nás ochraňují před námi samými. Ale jak dospíváme a hledáme to kladné kolem nás, budou nám i tyto zákony vyjeveny. Bude nám dáno vše, co jsme připraveni přijmout.

(11)

Stavy a knihovna

Díky těmto informacím se můj vztah ke Spasiteli rozvinul a vždycky mě bude těšit. Jeho zájem o moje pocity byl inspirující. Nikdy nechtěl udělat nebo povědět něco, co by mě ranilo. Věděl, jaké mám schopnosti, a starostlivě mě připravoval na to, abych mohla přijmout všechny vědomosti, které jsem žádala. **V duchovním světě se nikdo necítí nejistě**, protože by musel dělat nebo přijímat něco, na co není připravený. **Trpělivost** je tam přirozenou vlastností.

Věčně si budu pamatovat Pánův smysl pro humor, který je tak rozkošný a svěží jako žádný jiný - a mnohem víc. Nikdo by ho nedokázal předčít. Bůh je naplněn dokonalým štěstím a dobrotou.

Vyzařuje mírnost a milosrdenství, a neměla jsem pochyb, že je dokonalý. Zнала jsem ho, jeho ducha, jeho city, jeho zájem o mě. Cítila jsem jeho spřízněnost, věděla jsem, že jsme jedna rodina. Náš vztah je jako vztah k otci a staršímu bratru zároveň. Přes naši velkou blízkost tu působil i prvek autority. Byl laskavý a přirozeně dobrý, ovšem i odpovědný. Věděla jsem stoprocentně, že by nikdy svou moc nezneužil, ani po tom nezatoužil.

Ježíš se na mě usmíval a cítila jsem jeho souhlas. Otočil se doleva a představil mě dvěma ženám, které se právě objevily. Na okamžik jsem zahlédla ještě třetí osobu, ale ta paní vypadala jako na pochůzce a zastavila se jenom na chvíli. **Ježíš** prvním dvěma vysvětlil, že mě mají doprovázet. Cítila jsem jejich uspokojení nad tím, že mohou být se mnou. Jak jsem se na ně podívala, poznala jsem je. Byly to mé přítelkyně ! Než jsem odešla na Zem, bývaly můmi nejlepšími kamarádkami. Jejich nadšení z opětovného setkání bylo stejně velké jako moje. Jak nás **Ježíš** opouštěl, cítila jsem, že se baví. Jako by zašeptal: **Jdi a uč se**. Pochopila jsem, že mohu vidět a zažít všechno, co chci. Rozrušilo mě, že je toho ještě tolik, co se mám naučit - ukázalo se, že mnohem víc. Spasitel odešel a přítelkyně mě objaly. Láska tam zahrnuje vše; každý ji cítí. Každý je šťastný. Přes nesmírný rozdíl mezi světlem a silou těch žen a **Krista** byla jejich láska bezvýhradná. Milovaly mě z celého srdce.

Tu cestu jsem částečně zapomněla. Vzpomínám si na rozlehlou místnost, kde pracovali lidé. Nevím, jak jsem se tam dostala a jak ta budova vypadla zvenčí. Vnitřek byl nádherný, stěny ze zvláštního materiálu, snad jako z velmi tenkého mramoru, kterým pronikalo světlo. Místy jsem viděla ven. Působilo to zajímavě a nádherně.

Jak jsme se přiblížily k těm lidem, viděla jsem, že tkají na starobyklých velkých stavech. Hned mě napadlo, že je „zastaralé“ mít v spirituálním světě ruční stavby. Stály u nich mužské a ženské duchovní bytosti a svorně mě s úsměvem zdravily. Měly radost, že mě vidí, a poněkud ustoupily stranou, abych lépe viděla na jejich práci. Moc chtěly, abych si jejich výrobky prohlédla. Přistoupila jsem blíž a vzala do ruky kousek, který tkaly. Vypadalo to jako utkané ze směsi skla a cukru. Jak jsem s látkou hýbala, jiskřila a blýskala se skoro jako živá. Působilo to překvapivě. Tkanina byla z jedné strany neprůhledná, ale když jsem ji otočila, viděla jsem skrz. Že fungovala jako dvoustranné zrcadlo, mělo nějaký důvod, ale nevysvětlily mi ho. Tkalcí mi prozradili, že z té látky ušijí šaty pro ty, kteří přijdou ze Země do duchovního světa. Dělníky nepochopitelně těšila jejich práce a také můj vděk, že mi dovolili se na ni podívat.

Já a mé dvě přítelkyně jsme odešly od stavů a procházely mnoha dalšími místnostmi, kde jsem spatřila mnoho úžasných věcí a nádherných lidí, ale nesměla jsem si toho moc pamatovat. Vzpomínám si na pocit, že jsem dny nebo týdny neúnavně cestovala. Překvapilo mě, kolik lidí tam má potěšení z manuální práce - ti, kteří chtějí pracovat. Mají radost z nápadů, které pomáhají druhým - těm tady i tam. Uviděla jsem velký přístroj podobný počítači, ale mnohem dokonalejší a výkonnější. I lidé, kteří ho obsluhovali, mi s radostí ukazovali svou práci. Znovu jsem pochopila, že **všechny důležité věci jsou nejprve vytvořeny duchovně a teprve potom fyzicky**. O tom jsem předtím neměla ponětí.

Vzaly mě do další velké místnosti, která vypadala jako knihovna. Rozhlédla jsem se kolem. Vypadalo to jako **pokladnice vědomostí**, ale nespátřila jsem jedinou knihu. Pak jsem si všimla, že do mé mysli proudí myšlenky. Dozvídala jsem se o věcech, o kterých jsem nějakou dobu nepřemýšlela - a v některých případech vůbec ne. Pak jsem si uvědomila, že je to **knihovna mysli**. Prostě jen myšlenka na nějaký námět, který mě napadl předtím v Ježíšově přítomnosti, spustila přívál znalostí, který zaplavil mou mysl. Mohla jsem se dozvědět všechny podrobnosti o každé historické osobnosti dokonce i z duchovního světa.

Nic mi nebylo zatajeno a nešlo nepochopit jakoukoli myšlenku, jakékoli tvrzení, každou podrobnost. Nemohlo nastat žádné nedorozumění. Vyprávění bylo dokonalé, porozumění naprosté. Dozvěděla jsem se nejen co lidé dělali, ale i proč a jak to ovlivnilo vnímání skutečnosti u ostatních lidí. Chápala jsem ze všech úhlů podobu toho, o čem jsem přemýšlela. To přinášelo celistvost události, osobě nebo principu, jež jsem nedokázala na Zemi pochopit.

Ale šlo o víc než o mentální proces. Dokázala jsem cítit, co lidé prožívali. Rozuměla jsem jejich bolestem a radostem či vzrušením, protože jsem je zažívala. Část z těchto znalostí mi byla odepřena, ale ne všechno. Uchovávala jsem si znalosti o jistých událostech a lidech z naší historie, které mi byly poskytnuty, protože pro mne měly význam.

V tomto nádherném a neuvěřitelném světě jsem si žádala víc zážitků, a mé přítelkyně těšilo, že mi v tom mohou stále pomáhat. Jejich největším potěšením bylo dávat mi radost. S jistým vzrušením mě odvedly ven do zahrady.

(12) **Zahrada**

Vyšla jsem do zahrady a uviděla v dálce hory, velkolepá údolí a řeky. Směla jsem se procházet sama. Možná proto, abych mohla dokonale vnímat krásu zahrady, aniž by mě kdokoli rušil. Zahrada byla plná stromů a květů. Vypadalo to, jako by byly záměrně umístěny přesně tam a tak, jak jsem je viděla. Šla jsem chvíli po trávě, která byla křehká, chladná, zářivě zelená a živá. Nicméně intenzita barev ve mně vyvolávala úplně posvátnou hrůzu. Něco takového tady nemáme.

Když na nějaký předmět dopadne světlo, objeví se **tisíce odstínů**. Světlo se nemusí bezpodmínečně odrážet. Vychází zevnitř a vypadá jako živoucí látka. Mohou existovat **miliony, miliardy barev**.

Například květiny jsou tak živé a září barvami, že nevypadají jako stvořené z pevného materiálu. Protože každou rostlinu obklopuje intenzivní aura, lze jen velmi těžko určit, kde kvítí končí a kde začíná. Je nábílední, že každý kousek rostliny, každá mikroskopická částice je nadána vlastní inteligencí. To je nejlepší výraz, jímž to mohu popsat. Každá drobná součást se může spojit s dalšími a vytvořit nový život. Co teď sídlí v květině, může se později stát kouskem něčeho jiného - a stejně živého. Není v tom duch jako v nás, ale má to inteligenci a uspořádání, může to reagovat na boží vůli a na ostatní univerzální pravidla. Je to zcela jednoznačné, pokud vidíte proces tvoření, a zvláště to platí i pro květiny. Nedaleko mě tekla nádherná řeka, k níž mě to silně táhlo. Napájel ji velký stupňovitý vodopád té nejčistější vody. Řeka vtékala do rybníka. Voda se třpytila - čistá a živá.

Život byl i ve vodě. Každá kapka měla vlastní inteligenci a smysl. Nádherná hudba vodopádu naplňovala zahradu a spojovala se s dalšími melodiemi, jež jsem sotva vnímala. To zpívala voda sama, její inteligence. **Každá kapka vydávala svůj vlastní zvuk**, který se mísil s ostatními a navzájem na sebe působily. Voda se modlila k Bohu za svůj život a radost. Celkový dojem přesahoval možnosti jakékoli symfonie nebo hudebního skladatele na Zemi. Při srovnání by **naše nejlepší hudba zněla jako hra dítěte na plechový bubínek**. Jednoduše nemáme schopnosti vnímat šíři a sílu té hudby, nedokážeme ji stvořit. Jak jsem se přibližovala k řece, napadlo mě, že to je možná „živá voda“, o které se zmiňuje bible. Chtěla jsem se jít vykoupat.

Cestou k řece jsem si všimla růže, která rostla stranou od ostatních. Zastavila jsem se, abych si ji mohla prohlédnout. její krása brala dech. Žádná z ostatních rostlin mě tak nezaujala. Lehce se kývala podle slabé melodie, ve sladkých nápěvech zpívala modlitby k Bohu. Uvědomila jsem si, že ji vlastně vidím růst. Když se před mým zrakem rozvíjela, došlo mě to a chtěla jsem zakusit její život, vstoupit do ní a cítit jejího ducha. Jakmile mě to napadlo, jako bych mohla vidět dovnitř. Jako bych se zmenšila a pronikala do jejích nejhlubších částí. Ale bylo to mnohem víc než jen zrakový zážitek. Růže mě obklopila, jako kdybych se ocitla uvnitř. Stala jsem se květinou. Cítila jsem, jak se růže hýbá podle hudby všech ostatních květin a vytváří vlastní nápev, který dokonale ladí s melodií dalších tisíců růží. Pochopila jsem, že hudba mé květiny vychází z jejích jednotlivých částí, že každý korunní plátek zpívá vlastní tóny. Inteligence každého z nich přidává skvělé noty, každá pracuje pro celkový harmonický účinek, jímž byla radost. Moje potěšení bylo zase dokonalé! Cítila jsem Boha v té květině, v sobě, jeho láska do nás proudila. Všichni jsme se stali jedním celkem.

Nikdy nezapomenu na růži, již jsem byla. Tento zážitek byl pouhým zábleskem nejskvělejšího potěšení, které je v duchovním světě k dispozici. Být spolu se vším ostatním jedním stvořením je tak úžasné, že mě to bude navždy těšit.

(13)

Slavnost na uvítanou

Do zahrady vešla skupina duchovních tvorů. Mnozí měli roucha v jemných pastelových barvách, vyjadřující možná postavení stejně jako příležitost. Tušila jsem, že se shromáždili, aby pro mě uspořádali jakousi oslavu ukončení studia. Zemřela jsem (nebo skončila školu, jak asi říkali oni) a přišli mě pozdravit. V obličejích jim zářila radost a tvářili se jako děti, které právě poprvé okusily něco neuvěřitelně chutného. Uvědomila jsem si, že si je všechny pamatuji z doby před pozemským životem. Přiběhla jsem k nim, objímala je a líbala. Moji strážní andělé - moji drazí mniši - se tu zase objevili a já každého políbila.

Jak jsem se do nich vcítovala, pochopila jsem, že přišli, aby mi pomohli. Moji ochránci, kteří se stále chovali jako moji průvodci, mi oznámili, že jsem zemřela předčasně a že toto není opravdová oslava. Jen mi ukáží, co mě čeká, až se vrátím v pravý okamžik. Měli velkou radost, že mě zase vidí a mohou mi pomáhat, ale věděli, že se musím vrátit. Vysvětlili mi smrt velmi podrobně.

Když „zemřeme“, říkali, **nezažíváme nic jiného než přechod do jiného světa. Duch vyklouzne z těla a přejde do duchovní říše.** Pokud je náš skon bolestivý, duch opustí tělo rychle, občas dokonce i dřív, než nastane smrt. Například při neštěstí nebo požáru duch odchází předtím, než zakusí příliš mnoho bolesti. Tělo vlastně může ještě chvíli vypadat jako živé, ale duch už bude pryč a bude ve stavu klidu.

Během umírání máme možnost vybrat si, zda zůstaneme na Zemi až do vlastního pohřbu, nebo postoupíme dál, jako jsem udělala já, na úroveň, na niž náš duch vespěl. Jsou mnohé stupně vývoje a my vždycky jdeme tam, kde se cítíme nejlépe. Většina duchů dává přednost krátkému pobytu na Zemi, během něhož uklidňují své milované; rodiny prožívají mnohem více zármutku než ti, kdož odcházejí. Pokud je milovaná bytost zoufalá, duch u ní zůstává a pomáhá při duchovním léčení pozůstalého.

Naše modlitby mohou přinést užitek jak duchu, tak osobě na Zemi. Pokud máme důvod obávat se o osud odcházející osoby nebo jsme přesvědčeni, že přechod bude složitý či nechtěný, můžeme se modlit a zajistit jí duchovní pomoc.

Říkali mi, že je pro nás důležité získat znalosti o duchu, dokud pobýváme v těle. Čím víc vědomostí tady získáme, tím větší a rychlejší bude náš rozvoj tam. Kvůli nedostatku znalostí nebo víry se některé duše stávají skutečnými vězni Země. Ti, kteří umírají jako ateisté nebo se připoutají ke světu díky hltavosti, tělesným choutkám a jiným pozemským nešvarům, se jen těžko dokážou pohnout a zůstávají přikováni k Zemi. Často jim schází víra a sta k dosažení energie a světla, které k nám Bůh vysílá. A někdy je nedokážou rozpoznat vůbec. Tyto duše na Zemi zůstávají, dokud se nenaučí přijímat významnější sílu kolem sebe. Teprve potom smějí opustit tento svět. Když jsem se ocitla v temnotě předtím, než jsem se začala přibližovat ke světlu, cítila jsem přítomnost takových visících duchů. Zůstávají tam obklopeni láskou a vřelostí a přijímají léčivý vliv, až se nakonec naučí dosáhnout a přijmout větší vřelost a bezpečí od Boha.

Přes veškeré vědění **není nic podstatnějšího než znát Ježíše Krista.** On je těmi dveřmi, kterými se všichni vrátíme. Je jedinou branou, kterou můžeme projít. Ať se učíme o **Ježíši Kristu** tady nebo v duchovním světě, musíme ho nakonec přijmout a přihlásit se k jeho lásce.

Moji přátelé v zahradě stáli kolem mě a překypovali láskou. Pochopili, že se ještě nechci vrátit, protože chci vidět víc. V touze mě potěšit mi ukázali mnohem víc.

(14)

Mnohé světy

Paměť se mi otevřela hlouběji než dosud a dosáhla jsem až za stvoření Země do pradávne věčnosti. Vzpomněla jsem si, že **Bůh** vytvořil mnohé světy, galaxie a říše přesahující naše chápání. Chtěla jsem je vidět. Jakmile mě to napadlo, myšlenky mi poskytly sílu a vytáhly mě ze zahrady. Tentokrát mě provázely jiné dvě bytosti. Naše duchovní těla odplouvala od mých přátel do temnoty vesmíru.

Zvýšili jsme svou rychlost, let mě rozjařoval. Mohla jsem dělat, cokoli jsem chtěla, jít, kamkoli jsem toužila, pohybovat se rychle - neuvěřitelně rychle - nebo se loudat. Takovou svobodu jsem milovala. Vstoupila jsem do rozlehlého vesmíru, abych objevila, že není pustý, ale plný lásky a světla - hmatatelné přítomnosti božího ducha. Slyšela jsem v dálce měkké, příjemné zvuky, uklidňující a naplňující mě štěstím. Jednalo se vlastně jen o tón, podobný jedné notě, ale byl všestranný a naplňoval celý prostor okolo mne. Následoval další tón v jiné poloze a za okamžik jsem si všimla jakési melodie. Nesmírná kosmická píseň mě konejšila a uklidňovala. Její jemné vibrace na mě působily a měly v sobě léčivou moc. Vše, čeho se tyto tóny dotkly, se díky jejich účinku vyléčí; byly jako duchovní pozdrav, vyjádření lásky, která zahojí poraněnou duši. Moji průvodci mi vysvětlili, že **ne všechny tóny léčí. Některé v nás vytvářejí záporné citové odezvy. Když jsem žila na Zemi, Satan využíval těchto záporných tónů v hudbě a vlastně tak ve mně vyvolával vznik nemoci duše i těla.**

Některé podrobnosti událostí, které následovaly, mi z paměti zmizely, ale mnohé dojmy zůstaly. Zdálo se mi, že jsem pryč týdny, dokonce měsíce a navštěvuji všechny boží výtvoř. Během cesty jsem stále vnímala uklidňující přítomnost Hospodinovy lásky. Cítila jsem, že jsem „zpátky“ ve svém rodném prostředí a dělám věci sobě přirozené. Cestovala jsem do **mnoha jiných světů, vypadajících jako Země, ale mnohem nádhernějších, a ve všech žili milující inteligentní lidé.** Všichni jsme Božími dětmi, a on pro nás vyplnil nezměrný Vesmír. Překonala

jsem úžasné vzdálenosti, viděla hvězdy, které nelze ze Země spatřit. Cestovala jsem ke galaxiím snadno, téměř okamžitou rychlostí, navštěvovala světy a setkávala se s dalšími dětmi našeho Pána, našimi duchovními bratry a sestrami. Všechno jsem si pamatovala a znovu si to uvědomovala. Vždyť jsem v těchto místech kdysi již byla.

Mnohem později, po návratu do svého smrtelného těla, jsem se cítila podvedená, protože jsem si nedokázala vzpomenout na podrobnosti tohoto zážitku. Ovšem po nějaké době mi došlo, že jsem toto zapomnění potřebovala pro své blaho. Kdybych si pamatovala ty nádherné a dokonalé světy, které jsem navštívila, byla bych neustále znechucená a zmařila bych poslání, jež mi **Bůh** dal. Mé pocity, že jsem byla obelhaná, ve mně nakonec vyvolaly posvátnou úctu a hlubokou vděčnost za tuto zkušenost. **Bůh** mi nemusel ukázat další světy a nemusel mi dovolit, abych si něco pamatovala. Díky svému milosrdenství mi stejně dal mnoho; spatřila jsem **světy, které naše nejvýkonnější dalekohledy nikdy neuvidí, a poznala jsem lásku, jaká existuje pouze tam.**

(15) **Výběr těla**

Vrátila jsem se do zahrady a setkala se se svým původním doprovodem. Viděla jsem, jak se lidé rozvíjejí ve světech, které jsem navštívila, pracují na tom, aby se podobali našemu **Otci**. Byla jsem zvědavá, jak je to s naším vývojem na Zemi. Jak rosteme ?

Moje průvodce tato otázka potěšila. Odvedli mě na místo, kde se duše připravují na smrtelný život. Byli to dospělí duchové - neviděla jsem za celou dobu jediné dítě. Všichni hrozně toužili po odchodu na Zem. Brali život tady jako školu, v níž se mohou naučit spoustě věcí a rozvíjet ty schopnosti, kterých mají nedostatek. Dozvěděla jsem se, že všichni toužíme po zdejších světech a vlastně si vybíráme spoustu svých slabostí a potíží, které nás v životě čekají, abychom se mohli rozvíjet. Občas je nám také dán nedostatek, který nám může prospět. Pán nám podle své vůle určuje také nadání a talenty. Nikdy bychom neměli porovnávat svoje schopnosti a slabosti s druhými lidmi. Každý má to, co potřebuje. Úroveň duševních slabostí nebo nadání není důležitá.

Plocha před a pode mnou se svinula a jako by se otevřelo okno, zahlédla jsem zeměkouli. Teď jsem viděla fyzický i duchovní svět. Někteří z nejlepších duchovních dětí našeho **Otce** na nebesích si nezvolili odchod na Zem. Vybrali si, že zůstanou s **Bohem** a stanou se strážnými anděly lidí na Zemi. Existují různé typy andělů, včetně válečníků. Jejich posláním je bojovat za nás proti Satanovi a jeho andělům. Ačkoli každý z nás má svého anděla - ochránce, průvodce a pomocníka, občas nastane situace, kdy potřebujeme pomoc bojovníků. Můžeme je přivolat modlitbou. Jsou to obrovití, velmi svalnatí muži a vyzařují úžasnou duševní rovnováhu. Jsou to skvělí duchové. Pouhým pohledem jsem pochopila, že boj proti nim by byl naprostou zbytečností. Vlastně i oblečení prozrazovalo, že jde o válečníky, měli helmici a brnění a pohybovali se mnohem rychleji než ostatní andělé. Ale nejvíce je asi vyčleňovala jejich **aura sebevědomí**. Byli si naprosto jisti svými schopnostmi. Nic ďábelského by je nedokázalo zastrašit a oni to věděli. Když náhle spěchali pryč za nějakým posláním (které jsem neznala), dojal mě jejich výraz účasti; chápali význam své mise a věděli, že se **nevrátí, dokud ji nesplní**. Satan nás touží získat, a když občas šikuje své oddíly proti někomu z nás, potřebuje tato osoba zvláštní ochranu. **Každého z nás proti Satanovi chrání, a on nedokáže číst naše myšlenky. Přesto se vyzná v našich výrazech, což může znamenat skoro totéž. Naše aura i výraz odrážejí pocity a emoce naší duše. Bůh to vidí, také andělé to vidí, Satan to vidí. Dokonce i velmi citliví lidé to mohou vidět.** Můžeme ochraňovat sami sebe, pokud budeme ovládat své

myšlenky a dovolíme světlu Kristovu, aby vstoupilo do našich životů. Když tak učiníme, bude jeho světlo zářit skrze nás a vlastně bude vidět ve výrazu našeho těla i tváře.

Znovu jsem se podívala na duchy, kteří ještě nepřišli na Zem. Někteří z nich se vznášeli nad smrtelníky. Jeden mužský duch se pokoušel dát dohromady muže a ženu - své budoucí rodiče. Vzal na sebe úlohu Amora, ale měl hodně starostí. Zdálo se, že se ti lidé chystají vydat opačným směrem. Nevědomky hatili jeho plány. Duch je připravoval, promlouval k nim, snažil se je přesvědčit, aby k sobě přilnuli. Ostatní duchové s ním cítili a ve snaze mu pomoci se pokoušeli ty dva mladé lidi „pochytat“.

Říkali mi, že **v duchovním světě jsme spojeni s určitými duchovními bratry a sestrami. Cítíme k nim obzvláštní náklonnost.** Můj doprovod mi vysvětlil, že se zavazujeme, že s těmito duchy odejdeme na Zem jako rodina nebo přátelé. Toto duchovní pouto je výsledkem lásky, kterou jsme si vytvořili během věčnosti, již jsme spolu prožili. Také si z hlediska naší práce vybíráme určité spolupracovníky. Někteří se chtějí spojit, aby něco určitého na Zemi změnili. Nejlépe toho můžeme dosáhnout za určitých okolností, které si přineseme s sebou **výběrem rodičů a dalších osob.** Někteří z nás jednoduše chtějí vylepšit již daný směr a vydláždít cestu pro ty, kteří je následují. Známe vliv, který budeme mít na ostatní ve svém životě a fyzické a sociální znaky, které získáme od své rodiny. Uvědomujeme si **genetické vybavení smrtelného těla** a určité **tělesné rysy**, které budeme mít. To všechno chceme a potřebujeme.

Chápeme, že v buňkách našeho nového těla budou obsaženy **vzpomínky**. Tato myšlenka byla pro mě naprosto nová. Poučila jsem se, že všechny myšlenky a zážitky našeho života jsou uloženy v nevědomí. Ovšem jsou také uchovány v našich buňkách, takže ty neobsahují jen genetický kód, ale i všechny zkušenosti, které nás kdy potkaly. A navíc - tyto vzpomínky jsou prostřednictvím genů předávány našim dětem. Tyto záznamy také vytvářejí v některých rodinách po generace charakteristický rys, jako je tendence k závislostem, ustrašenost, síla a podobně. Život na Zemi nemůžeme zopakovat; pokud si „pamatujeme“ minulý život, vlastně jen přivoláváme vzpomínky, uložené v našich buňkách. Rozumíme všech změnám našeho složitého fyzického uspořádání a jsme rozhodnutí přijmout tyto okolnosti.

Jsou nám také dány duchovní rysy, které budeme potřebovat při svém poslání, mnohé z nich vytvořené jen pro naše potřeby. Naši rodiče mají své povahové vybavení, a to se částečně přenese na nás. Pozorujeme je, jak tyto schopnosti využívají. Během dozrávání získáme i další znaky. Tak dostaneme **vlastní duchovní nástroje** a můžeme pokračovat v učení, jak tyto schopnosti využívat nebo je nepoužít vůbec. Bez ohledu na svůj věk můžeme dostávat stále nové duchovní rysy, které nám mohou posloužit ve stávající nebo nové situaci. Máme vždycky možnost výběru. Stále máme ty správné nástroje, jimiž si můžeme pomoci, přestože jsme je třeba ještě nepoznali nebo jsme se nenaučili, jak s nimi zacházet. Musíme nahlédnout do sebe. Musíme věřit svým schopnostem; správný duchovní nástroj je vždy při ruce.

Přestala jsem pozorovat duchy pokoušející se sehnat dohromady ty mladé lidi, protože mě zaujali další duchové, kteří se připravovali k odchodu na Zem. Jeden výjimečně nadaný a dynamický duch právě vstoupil do mateřského lůna. Rozhodl se, že přijde na náš svět mentálně postižený. Tato možnost ho velmi vzrušovala a uvědomoval si, jakého rozvoje může spolu s rodiči dosáhnout. Ti tři si byli velmi blízcí a dlouho toto uspořádání plánovali. Vybral si, že začne svůj smrtelný život v okamžiku početí. Dívala jsem se, jak jeho duch vklouzl do dělohy a vstoupil do nově stvořeného života. Dychtil po tom, aby prožíval obrovskou lásku svých smrtelných rodičů.

Duch může svobodně vstoupit do matčina těla v kterékoli fázi těhotenství. Jakmile je uvnitř, okamžitě začne prožívat svou smrtelnost. Potrat je proti této přirozenosti. Duch, který do plodu vstoupil, cítí odmítnutí a smutek. Ví, že to tělo mělo být jeho, i kdyby bylo zplodeno mimo manželské lože, nebo postižené, či mělo sílu žít jen pár hodin. Ale duch také soucítí se svojí matkou, protože se rozhodla na základě svých vědomostí.

Viděla jsem mnoho duchů, kteří přišli na Zemi na okamžik a žili po porodu pouze několik hodin nebo dní. Prožívali stejné vzrušení jako ostatní, protože znali úkol, který měli splnit. Jejich smrt byla **dohodnutá před jejich narozením** - stejně jako nás všech. Tito duchové nepotřebovali vývoj, který by byl výsledkem delšího pozemského života. **Jejich úmrtí poskytne změny, které pomohou vývoji jejich rodičů. Zármutek, který přichází, je intenzívnější, ale krátký.** Když se zase sejdem, všechna bolest bude spláchnuta a budeme se radovat z našeho rozvoje a z pocitu vzájemnosti.

Překvapilo mě, jak mnoho plánů a rozhodnutí děláme pro užitek druhých. Chceme se obětovat pro ostatní. Všechno má za cíl duchovní růst - každá zkušenost, všechny schopnosti a slabosti jsou zaměřeny na náš rozvoj. **Věci tohoto světa tam neznamenaají téměř nic.** Na všechno pohlížíme duchovním zrakem.

Každému byl **vyměřen čas** tak, aby ukončil své pozemské vzdělání. Někdo se jen narodí, umožní ostatním zážitky s tím spojené a potom rychle odchází z tohoto světa. Další budou žít do vysokého věku, **nejen aby stačili splnit svoje úkoly, ale aby poskytli druhým užitek, když jim budou moci sloužit.** Jiní přicházejí, aby se stali našimi vůdci nebo stoupenci, našimi vojáky, našimi bohatci či chudáky, a přicházejí hlavně proto, že se tak vytvoří situace a vztahy, které nám dovolí naučit se milovat. Všichni, kdo vstoupí na naši cestu, nás přivedou až k naprostým úspěchům. **Za měnících se podmínek probíhá zkouška, zda dokážeme žít podle nejdůležitějšího příkazu - milovat se navzájem. My všichni na Zemi jsme propojeni dohromady, spojení kvůli prvořadému úkolu - naučit se milovat jeden druhého.**

Předtím, než se tato scéna z předzemského života uzavřela, upoutal moji pozornost jiný duch. Bylo to jedno z nejroztomilejších a nejrozkošnějších stvoření, jaké jsem kdy viděla. Nadnášelo se jakoby nadýchnuté energií a na všechny kolem přenášelo své radostné veselí. Jak jsem na ně v údivu zírala, pocítila jsem naši vzájemnou blízkost a lásku, kterou ke mě cítilo. Většinu vzpomínek na ten okamžik mám zablokovanou, ale vím, že na ně nikdy nezapomenu. Nebylo pochyb o tom, že kamkoli půjde, pro někoho se stane andělem - důvěrníkem.

Při pohledu na předsmrtné bytí mě zaujala krása a dokonalost každého ducha. Víím, že i já a my všichni jsme tam již byli a že jsme byli světlem a krásou. Pak mě napadla myšlenka vztahující se na všechny: Kdybyste se mohli vidět, jací jste byli předtím, než jste se narodili, žasli byste nad vlastní inteligencí a dokonalostí. Porod je spánek a zapomnění.

(16)

Opilý muž

Příchod na Zemi je podobný výběru vysoké školy a volbě studijního zaměření. Každý z nás dosáhl různé úrovně duchovního vývoje a přicházíme sem ve stavu, který nejlépe vyhovuje našim duchovním potřebám. V okamžiku, kdy soudíme druhé za jejich chyby nebo nedostatky, ukazujeme podobné nedostatky u sebe. Nemáme dostatečné znalosti, abychom tady mohli lidi správně soudit.

Jako pro ilustraci tohoto principu se nebesa otevřela a já zase uviděla zeměkouli. Tentokrát si moje oči vybraly roh ulice ve velkém městě. Na chodníku nedaleko domu ležel muž opilý do němoty. Jeden z mých průvodců se zeptal: „Co vidíš ?“

„Proč ? Válí se tam nějaký opilý pobuda,“ odpověděla jsem a nechápala jsem, proč se na to mám dívat. Mí průvodci začali být rozčilení. „Teď ti ukážeme, kdo to opravdu je,“ slíbili mi.

Duše toho alkoholika se ke mně blížila a já jsem spatřila úžasného muže plného světla. Vyzařovala z něj láska a došlo mi, jak velmi ho v nebi obdivují. Tento skvostný tvor sestoupil na Zem jako učitel, aby pomohl svému příteli, se kterým byl duchovně spojen.

Jeho přítel byl významným právníkem a měl kancelář pár bloků od toho rohu. Ačkoli teď opilec neměl nejmenší tušení o dohodě se svým přítelem, **jeho posláním bylo připomínat mu potřeby ostatních**. Pochopila jsem, že ten právník je sice od přírody soucitný, ale když uvidí toho opilce, podnítl ho to k větší aktivitě ve prospěch těch, kteří potřebují jeho prostředky. Až se setkají, právník pozná duši toho pijana - muže v muži - a udělá mnoho dobrého. Tady se nikdy nedozví, že se domluvili a rozdělili si role, ale své poslání rozhodně splní. Alkoholik obětuje svůj pozemský život pro blaho ostatních. Jeho rozvoj bude pokračovat a další věci, které bude potřebovat pro další postup, dostane později.

Vzpomněla jsem si, že jsem se také potkala s lidmi, kteří se mi zdáli povědomí. Už při prvním setkání mi byli blízcí a známí, ale nevěděla jsem proč. Teď už vím, že mi byli záměrně posláni do cesty a vždycky pro mě byli jedineční.

Můj doprovod znovu promluvil a vytrhl mě z mých myšlenek. Prohlásili, že **nemám nikdy nikoho soudit, neboť nemám dost ryzích znalostí**. Lidé procházející kolem opilce na rohu neznali jeho vznešeného ducha a posuzovali ho podle zevnějšku. Také jsem se tím provinila, protože jsem v duchu soudila lidi podle jejich bohatství a vzhledu. Teď jsem viděla, jak jsem byla nespravedlivá, protože jsem **neměla ponětí**, jaký je jejich život, natož to ještě podstatnější - **jaká je jejich duše**.

Napadlo mě: Mějte chudé stále na paměti a kdykoli můžete, udělejte něco pro jejich dobro. Ale hned mě začaly trápit pochybnosti. Proč musíme mít mezi sebou chudáky ? Proč nemůže Pán všechno zařídit ? Proč prostě nepřiměje právníka, aby se s ostatními o své peníze rozdělil ? Průvodci přerušili mé myšlenky a řekli: „Jsou to andělé, kteří chodí mezi vámi, aniž o nich víte.“

To mě zmátlo. Průvodci mi tedy pomáhali porozumět. Všichni máme potřeby, nejen chudí. A všichni jsme v duchovním světě slíbili, že si navzájem budeme pomáhat. Ale dohody uzavřené tak dávno příliš nedodržujeme. Proto k nám Pán posílá anděly, aby nás postrčili a pomohli nám dostát svým závazkům. Nechce nás nutit, ale může nám **připomínat**. Nevíme, kdo jsou ty bytosti - vypadají jako obyčejní lidé - ale jsou s námi mnohem častěji, než si myslíme.

Nezdálo se mi, že by mě kárali, ale věděla jsem, jak hrozně jsem nepochopila a podcenila boží pomoc lidem. Poskytuje nám všechnu pomoc, kterou může, aniž zasahuje do našeho osobního poslání a svobodné vůle. Musíme chtít pomáhat si navzájem. Musíme být ochotní vidět, že chudí jsou stejně hodni naší úcty jako bohatí. Musíme mít dobrou vůli a přijímat všechny ostatní, dokonce i ty, kteří se od nás liší. Všichni stojí za naši lásku a laskavost. Nemáme právo být netolerantní, nahněvaní nebo „otrávení“. Nemáme právo dívat se na jiné „spatrá“ nebo je ve

svých srdcích zavržovat. Jediné, co si můžeme vzít s sebou z tohoto světa, je dobro, které jsme poskytli druhým.

Viděla jsem, že všechny naše dobré činy a laskavá slova se nám po smrti stokrát vrátí jako požehnání. Sílu najdeme ve vlastní dobročinnosti.

Můj doprovod i já jsme na chvíli zmlkli. Opilec mi zmizel z očí. Moje duše překypovala pochopením a láskou. Ach, kdybych jen dokázala pomoci druhým tak jako ten pijan svému příteli ! Kéž bych se stala požehnáním pro ostatní ! Mou duší zněla ozvěna slov: Sílu najdeme ve vlastní dobročinnosti.

(17) **Modlitba**

Když jsem se dozvíдалa o lidskosti a o nebeském významu každé duše, cítila jsem zahanbení. Žíznila jsem po dalším světle a poznání. Nebesa se opět svinula a já jsem uviděla zeměkouli kroužící ve vesmíru. Ze Země vystřelovala světla jako z majáku. Některé bylo zřetelné a řítilo se k nebi jako jasný laserový paprsek. Jiné připomínalo slabé blikání kapesní svítilny a další byla pouhá jiskřička. Velmi mě překvapilo, že ty záblesky energie představovaly **modlitby lidí**.

Dívala jsem se na anděly pospíchající na modlitby odpovědět. Pomáhali ze všech sil a při svém poslání doslova pluli od osoby k osobě, od modlitby k modlitbě, naplnění láskou a radostí z práce. Těšilo je, že nám mohou pomáhat a zvláště se radovali, když se někdo modlil tak intenzívně a s dostatkem víry, že směli reagovat okamžitě. Vždy odpovídali nejdříve na jasné a zářivé prosby a potom postupně na jednu za druhou, až žádná nezbyla. Postřehla jsem, že opakující se pokrytecké modlitby vydávají jen velmi málo světla nebo vůbec žádné a mnohé z nich jsou němé.

Řekli mi jednoznačně, že všechny modlitby obsahující prosbu dojdou vyslyšení. Když máme nějakou obrovskou potřebu nebo se modlíme pro dobro ostatních lidí, paprsky letí přímo a jsou hned vidět. Neexistuje významnější modlitba než matky za své děti. To jsou nejryzejší prosby, protože v sobě mají velkou naléhavost a občas i pocit zoufalství. Matka má schopnost dát své srdce svým dětem a neodvolatelně zapřisahat **Boha**, aby pro ně něco udělal. Nám všem je dána schopnost přiblížit se svými modlitbami k **Bohu**.

Jakmile vyslovíme prosbu, musíme se od ní odpoutat a věřit, že **Bůh** má tu moc a odpoví na ni. Všechny naše potřeby zná a jen čeká, kdy ho požádáme o pomoc. Disponuje veškerou silou, díky níž může modlitby vyplňovat, ale omezují ho jeho vlastní zákony a naše vůle. Musíme mu věřit. Pokud ho o něco požádáme a nebudeme mít pochybnosti, dočkáme se.

Naše modlitby za ostatní mají obrovskou moc, ale mohou být splněny, jestliže neomezují svobodnou vůli druhých - nebo na tak dlouho, dokud nepoškozují jejich potřeby. **Bůh** nás musí nechat jednat samostatně, ale také nám chce všemožně pomoci. Pokud víra našich přátel slábne, síla našeho ducha je může doslova pozvednout. Když někdo onemocní, naše modlitby plné víry mu často mohou poskytnout sílu k uzdravení jestliže ta nemoc nepatří mezi zážitky potřebné k jeho růstu. Pokud se zdá, že se jeho konec blíží, nesmíme zapomenout požádat o vykonání boží vůle, jinak bychom osobě, která prochází přerodem, mohli ublížit konfliktem zájmů. Dosah naší pomoci druhým je nezměrný. Dokážeme udělat pro své rodiny, přátele a ostatní lidi mnohem víc, než si vůbec umíme představit.

Vše vypadá tak jednoduše - zpočátku na můj vkus až příliš. Vždy jsem považovala modlitbu za cvičení, které musí trvat hodiny. Myslela jsem si, že **Pána** otravujeme a musíme v modlení pokračovat tak dlouho, až se něco stane. Vytvořila jsem si vlastní systém. Požádala jsem o něco, co jsem považovala za nutné. Potom jsem se uchýlila k podplácení, narážkám na to, že mi má pomoci ve svém vlastním zájmu. Pokud jsem neuspěla, začala jsem prosit, nabízet mu zvláštní důkazy poslušnosti nebo obětování, abych si získala jeho požehnání. Zoufale jsem škemrala; a když jsem zase neměla úspěch, rozzuřila jsem se. Tento postup způsobil, že jsme získala mnohem méně odpovědí na své modlitby, než jsem doufala. Teď už chápu, že tento způsob byl ukázkou pochybností. Tyto triky pramenily z nedostatku víry v jeho ochotu, byly založené na samotné hodnotě mých potřeb. Pochybovala jsem, jestli je spravedlivý nebo vůbec schopný a dokonce jsem si nebyla ani jistá, jestli mi naslouchá. Všechny tyto pochybnosti vystavěly mezi mnou a **Bohem** překážku.

Bůh nejenže naše modlitby slyší, ale ví o našich potřebách velmi dobře a daleko dříve než my. On a jeho andělé ochotně odpovídají na naše prosby. **Bůh** má nedosažitelnou výhodu. Zná naši minulost, budoucnost i vnitřní potřeby. Ve své bezbřehé lásce reaguje na naše požadavky v souladu s touto vnitřní a vševědoucí perspektivou. Splňuje dokonale všechny modlitby. Teď už vím, že nemusím své prosby opakovat stále dokola, jako bych předpokládala, že mi nerozumí. Potřebuji pouze víru a trpělivost. Dal nám svobodnou vůli a my necháváme na jeho vůli, jak bude zasahovat do našeho života, pokud ho přizveme.

Je důležité poděkovat **Bohu** za vše, co dostáváme. Vděčnost je věčná ctnost. Musíme pokorně žádat a máme vděčně přijímat. Čím víc vděku za jeho požehnání cítíme, tím šířeji otevíráme cestu pro další požehnání. Překypuje touhou obdařit nás. Jestliže otevřeme svoje srdce a mysl, abychom mohli přijímat jeho požehnání, budeme i my naplněni až po okraj. Budeme vědět, že žije. Můžeme se podobat andělům a pomáhat potřebným. Při modlitbách a službě bude naše světlo vždycky zářit. Služba je tím olejem v našich lampách, který se vytváří soucítěním a láskou.

(18)

Shromáždění mužů

Mí průvodci stále čekali na zahradě a jakmile jsem si opět uvědomila své okolí, výhled na zeměkouli se uzavřel. Odvedli mě do velké budovy. Když jsme do ní vstoupili, zapůsobila na mě vybranou krásou. Domy tam jsou vskutku dokonalé; každá křivka, každý úhel a detail dokonale doplňuje vnitřní strukturu, vytvořenou a procitovanou celistvost či správnost. Každá stavba, každý výtvar je uměleckým dílem.

Odvedli mě do nádherné místnosti, v níž u delší strany ledvinovitě tvarovaného stolu seděla skupina lidí. Přivedli mě k nim a postavili do výrezu ve stole. Téměř okamžitě mě praštilo do očí, že tam sedělo dvanáct osob - mužů - ale žádná žena.

Jako poměrně nezávisle přemýšlející člověk jsem citlivá na postavení ženy ve světě. Zajímala jsem se o rovnoprávnost a poctivé jednání a měla jsem velmi vyhraněné názory na schopnost soutěžit s muži a na rovnoprávné postavení žen ve většině situací. Mohla bych na tento koncil mužů reagovat nelaskavě, kdybych se nenaučila novému pohledu na rozdílné role muže a ženy. Začala jsem to chápat již předtím, když jsem se stala svědkem stvoření Země. Viděla jsem rozdíly mezi Adamem a Evou. Adam byl mnohem spokojenější s podmínkami v raijské zahradě, ale Eva byla neklidná. Toužila po mateřství tak silně, že byla ochotná riskovat smrt, aby toho dosáhla. Eva nepodlehla pokušení, spíš se vědomě rozhodla, čímž vytvořila podmínky nezbytné

pro svůj další rozvoj. Nakonec využila svých sil, aby Adama přiměla ochutnat ovoce ze stromu poznání. Tak přivedli lidstvo ke smrtelnosti, nutné pro plodení dětí ale také pro smrt.

Viděla jsem Ducha svatého, jak spočívá nad Evou a pochopila jsem, že role ženy ve světě bude vždycky jedinečná. Emocionální struktura ženě umožňuje větší vnímavost k lásce. Role matky jí dovoluje zvláštní vztah s **Bohem**, neboť oba jsou stvořitelé.

Ženy čelí nebezpečí pocházejícímu od Satana. Ten ve světě užívá stejná pokušení jako v rajske zahradě. Sváděním žen ničí rodiny a díky tomu i lidskost. To mě zneklidnilo, ale je to pravda. Jeho plán je zřejmý - napadat ženy prostřednictvím jejich nepokojnosti, využít síly jejich emocí - stejných, které daly Evě sílu pohnout s příliš spokojeným Adamem. Napadá vztahy mezi manžely, vzdaluje je od sebe, využívá přitažlivosti mezi pohlavími i nenasytnosti, aby je zničil. Rozbité rodiny ničí děti, a ženy klesají pod tíhou strachu a snad i pocitu viny za to, že se jejich manželství rozpadají a ze strachu před budoucností. Satan potom užívá strach a vinu, aby zničil božské poslání žen na Zemi. Když Satan získá ženu, muž ji bude jednoduše následovat. Tak jsem začala chápat rozdíl mezi úlohou ženy a muže a pochopila nezbytnost i krásu těchto rolí.

Díky tomuto novému úhlu pohledu ve mně sněm složený pouze z mužů nevyvolával žádnou reakci. Přijala jsem skutečnost, že oni i já máme vlastní role. Z mužů vyzařovala láska ke mně a měla jsem mezi nimi okamžitě pocit klidu. Jeden z nich ke mně promluvil. Konstatoval, že jsem zemřela předčasně a musím se tedy vrátit na Zem. Vnímala jsem, že je důležité, abych se vrátila a splnila své poslání, ale z hloubi srdce jsem tu myšlenku odmítala. Zde je můj domov a žádné důvody mě nepřesvědčí, abych ho opustila. Ten muž se mě zeptal, jestli chci vidět svůj život. Ten dotaz zněl spíš jako rozkaz. Váhala jsem. Nikdo totiž nechce, aby se v tomto prostředí dokonalé čistoty a lásky promítala jeho smrtelná minulost. Radili mi, že je to pro mě důležité. Nakonec jsem souhlasila. Na jedné straně zazářilo světlo a cítila jsem Spasitelovu lásku.

Ustoupila jsem doleva, abych se mohla dívat. Na místě, kde jsem předtím stála, se odvíjel můj život ve formě, kterou bych mohla nazvat dokonalým hologramem, ale řít se neuvěřitelně rychle. Vyrázilo mi to dech, protože jsem dokázala v momentě přijímat spoustu informací. Vnímala jsem mnohem víc, než jsem si pamatovala, že by se při každé příležitosti událo. Nejenže jsem znovu prožívala všechny své emoce, ale zažívala jsem i pocity ostatních lidí kolem sebe. Věděla jsem, co si o mně mysleli a co ke mně cítili. Takže jsem nyní viděla události jasně a v novém světle. „Ano,“ říkala jsem si. „Teď to chápu. Ale koho by to napadlo ? A samozřejmě, to dává smysl.“ Ovšem, jaké jsem způsobovala druhým rozčarování ! Hrbila jsem se pod jejich pocity zklamání, jež mě naplňovaly a míchaly se s mojí vinou. Rozuměla jsem všemu utrpení, které jsem způsobila a prožívala je na vlastní kůži. Začala jsem se trást. Moje špatná povaha zavinila spoustu bolesti. Dívala jsem se na své sobectví a mé srdce volalo po úlevě. Jak jsem jen mohla být tak bezohledná ?

Uprostřed bolesti jsem ucítila lásku, kterou ke mně rada chová. Dívali se na všechno s pochopením a účastí. Brali v potaz, jak jsem vyrůstala, co mě učili, jak mě druzí zraňovali, jaké příležitosti jsem dostala, nebo nedostala. Sněm mě nesoudil. Soudila jsem, se sama. Jejich láska a milosrdenství byly absolutní. Úcta, kterou ke mně chovali, byla neotřesitelná. Zvlášť když začala další část mého života, cítila jsem vděk za jejich lásku.

Ukázali mi „**efekt čeření**“, jak to nazývali. Často jsem udělala lidem něco špatného a oni pak v mnoha případech opláceli dalším stejnou mincí. Řetězec pokračoval od oběti k oběti jako kruh padajících kostek domina, až se nakonec vrátil na začátek - ke mně, k útočníkovi. Vlny se

vracely nazpátek. Napadla jsem mnohem víc lidí, než jsem si myslela a moje bolest narůstala až k nevydržení.

Přistoupil ke mně Spasitel překypující účastí a láskou. Jeho duch mi dodával sílu. Prý se hodnotím příliš

přísně. „Jsi na sebe příliš tvrdá,“ řekl. Pak mi ukázal obrácenou stranu efektu čeření. Když jsem byla laskavá, když jsem učinila něco nesobeckého, zase jsem způsobila čeření. Přítel, ke kterému jsem se hezky zachovala, se choval stejně k dalšímu člověku a řetěz se opakoval. Díky tomu drobnému činu se rozrostla láska a štěstí v životě druhých. Jejich štěstí mohutnělo a kladně ovlivňovalo jejich životy, někdy i významně. Radost nahradila mou bolest. Cítila jsem lásku a štěstí, které prožívali. A to vše kvůli prosté laskavosti. Napadla mě mocná myšlenka a opakovala jsem si ji pořád dokola: „Láska je opravdu jediná věc, na které záleží. Láska je opravdu jediná věc, na které záleží. Láska je radost!“

Vypadalo to tak prostě. Když budeme laskaví, budeme šťastní. Náhle mě napadlo: Proč jsem to nevěděla už dřív? **Ježíš** nebo někdo z mužů promluvil a jeho odpověď mě hluboce oslovila. Pronikla do nejhlubší části mé duše, změnila navždy můj názor na překážky a protivenství: „Potřebuješ záporné zkušenosti stejně jako kladné. Abys mohla prožít štěstí, musíš poznat smutek.“

Všechny moje zážitky nyní získaly nový význam. Vlastně jsem v životě **neudělala žádnou opravdovou chybu. Každý zážitek byl prostředkem k dalšímu růstu.** Každá nepříjemnost mi umožnila získávat více znalostí o sobě, dokud jsem se nenaučila, jak se omylům vyhýbat. K mému rozvoji přispěla i schopnost pomáhat druhým. Mnoho událostí zařídili i moji strážní andělé. Některé věci byly smutné, jiné radostné, ale všechny vypočítané tak, aby mne přivedly na vyšší úroveň poznání. Během všech potíží mě mí strážci **neopouštěli**, naopak snažili se ze všech sil pomoci mi. Podle potřeby mě obklopovala jednou spousta, jindy jen pár andělů. Při zpětném pohledu na svůj život jsem si uvědomila, jak často jsem chybovala opakovaně, znovu a znovu zraňovala, než jsem se konečně ponaučila. Čím víc jsem se dozvěděla, tím více se přede mnou otevíralo dveří k dalším příležitostem, a to doslova. Mnohé z toho, co jsem považovala za vlastní aktivitu, jsem dokončila díky božské pomoci.

Tak se přehled mojí smrtelné existence změnil z nepříjemného zážitku ve velmi kladnou zkušenost. Můj názor na sebe samu se úplně změnil, dívala jsem se na své hříchy a přestupky v mnohorozměrném světle. Ano, byly bolestné pro mě i pro ostatní, ale jejich prostřednictvím jsem se dále učila, napravovala své myšlení a chování. Hříchy se odpouštěním smazávají. Jakoby je překrylo nové porozumění, nový životní směr. To nové chápání mě dovede k tomu, že se hříchům přirozenou cestou vyhnu. Ačkoli hřích mizí, vzdělávací část zážitku zůstává. Proto mi **odpuštěné hříchy pomáhají růst a zlepšují schopnosti pomáhat druhým.**

Tato rozšířená znalost mi opravdu dala novou perspektivu, kterou jsem potřebovala, abych odpustila sama sobě. V tomto bodě začíná schopnost odpouštět druhým. Pokud nedokážu promíjet sobě, nedokážu skutečně promíjet druhým. A já musím druhým promíjet. Co poskytuji, to získávám. Když chci získat odpuštění, musím je i dát. Také jsem viděla, že chování, které u ostatních nejvíc kritizuji - a nejméně toleruji - je téměř vždycky moje vlastní chování; nebo se bojím, že by být mohlo. Děsila jsem se dalších příkladů svých skutečných nebo skrytých slabostí.

Přesvědčila jsem se, že světské žádosti působí opravdu rozkladně. Skutečný rozvoj se odehrává v duchovní sféře a lidské záležitosti, jako jsou vášně a nezřízené chutě, duši dusí.

Stanou se naším božstvem, které nás poutá k tělu, a tak ztrácíme volnost k prožívání růstu a štěstí, které nám **Bůh** přeje.

Znovu mi bylo řečeno, tentokrát ne slovy, avšak přesto srozumitelně, že nejdůležitější věc, kterou mohu v životě udělat, je milovat druhé jako sebe samu. Ale milovat druhé znamená nejdřív milovat sebe. Jsou ve mně **Kristův** charakter a světlo - on to viděl ! - a také já je v sobě musím nalézt. Ten příkaz jsem poslechla a objevila jsem, že jsem v duši potlačovala svoji přirozenou schopnost lásky. Musela jsem ji nechat zase rozzářit.

Přehled mého života skončil. Muži seděli naprosto tiše a vyzařovali ke mně svou lásku. Spasitel tu stál, usmíval se a radoval se nad mými pokroky. Muži se na mě znovu obrátili: „Ještě jsi nenaplnila své poslání na Zemi. Musíš se vrátit. Ale nebudeme tě nutit. Rozhodnutí je na tobě.“

Ani jsem nezaváhala a odpověděla jsem: „Ne, ne. Nemohu se vrátit. Patřím sem. Tady jsem doma.“ Stála jsem tam odhodlaně a věděla jsem, že mě nic a nikdy nedokáže přimět, abych odešla. Jeden z mužů promluvil, také zarputile: „Neskončila jsi svoji práci. Bude nejlepší, když se vrátíš.“ Nehodlala jsem jít zpátky. Jako dítě jsem se naučila vyhrávat takové souboje, takže jsem teď použila všech svých zbraní. Vrhla jsem se na zem a rozplakala se.

„Nepřijdu tam,“ vzlykala jsem, „a nikdo mě k tomu nedonutí ! Zůstávám přesně tam, kam náležím. Se Zemí jsem skončila !“

Ježíš stál napravo ode mne a stále z něj vyzařovalo jasné světlo. Přistoupil blíž a já cítila jeho účast. Ale míchalo se do ní i pobavení. Stále měl ze mě radost a chápal mé rozpoložení. Cítila jsem jeho pochopení pro moji touhu zůstat. Vstala jsem. Promluvil k radě: „Ukažme jí, v čem spočívá její poslání.“ Pak se ke mně obrátil: „Poznáš svoje úkoly, aby ses mohla rozhodnout. Ale potom se už musíš vyjádřit, jestli se na Zem vrátíš. V tom případě zapomeneš své úkoly i většinu toho, co jsme ti ukázali.“

Váhavě jsem souhlasila. Pak jsem se dozvěděla vše o své misi.

Nakonec jsem pochopila, že se musím vrátit. Ačkoli jsem nenáviděla skutečnost, že odejdu z tohoto nádherného světa lásky a světla do těžkostí a nejistoty, nezbytnost mého poslání mě k návratu donutila. Ale nejprve jsem od všech přítomných včetně **Ježíše** získala slib. Museli se zavázat, že v okamžiku, kdy svůj úkol splním, mě vezmou domů. Nemínila jsem trávit na Zemi ani minutu navíc. Můj domov byl u nich. Souhlasili s těmito požadavky a začali připravovat můj návrat.

Spasitel ke mně přišel, aby mi pověděl, jak ho moje rozhodnutí potěšilo. Připomněl mi, že si na Zemi nebudu pamatovat nic z toho, co se týká mého poslání. „Během pobytu na Zemi se nesmíš zabývat obsahem své mise,“ upozornil mě. „Všechno má svůj čas“.

Ach, jak dobře mě zná ! Věděla jsem, že kdybych své úkoly znala, splnila bych je co nejrychleji a asi neúspěšně. Spasitelova slova se naplnila. Podrobnosti mého poslání se mi vypařily z paměti. Nezbyla ani stopa, a po pravdě řečeno, ani jsem se tím nechtěla zabírat.

Vzhledem k **Pánově** slibu, že mě k sobě vezme v okamžiku, kdy budu se vším hotová, mi stále znějí v uších jeho poslední slova: Dny na Zemi jsou krátké. Nebudeš tam dlouho a zase se vrátíš.

Rozloučení

Náhle mě obklopily tisíce andělů. Překypovali radostí a byli nadšení mým rozhodnutím vrátit se. Volali sláva, dodávali mi odvahu a podporovali mě svou láskou.

Jak jsem se rozhlížela kolem, srdce se mi rozplývalo láskou, kterou jsem od nich přijímala. Začali zpívat. Žádná hudba, kterou jsem kdy slyšela (ani zpěv v zahradě), se k tomu nedal přirovnat. Bylo to nádherné, mohutné, plné úcty a jen pro mě. Zpívali spontánně, ne to, co se naučili, ale co v tom okamžiku věděli a cítili. Měli čisté hlasy a každý tón zněl jasně a sladce. Nepamatuji si tu píseň, ale řekli mi, že je zase uslyším. Plakala jsem, ponořila se do jejich lásky a božské hudby těžko jsem mohla uvěřit, že tak nevýznamná duše jako já se může stát předmětem takového zbožňování. Víím, že na věčnosti není nikdo bezvýznamný. Každá duše má nekonečnou cenu. Jak můj duch kypěl pokorou a vděčností, naposled jsem se dívala na zeměkouli.

Miliardy lidí se rvaly o život. Všichni chybovali, zažívali příjemné chvíle, hledali lásku, truchlili nad smrtí. Nad nimi se vznášeli andělé, znali lidi podle jména a pečlivě je hlídali. Těšili se z vykonaného dobra a chyby jim způsobovaly žal. Vznášeli se nad lidmi, aby jim mohli pomoci, ukázali jim směr a chránili je. Skutečně můžeme přivolat tisíce andělů, pokud o to požádáme s vírou. Všichni jsme si v jejich očích rovni, velcí nebo malí, nadaní či postižení, vůdci nebo přívrženci, svatí či hříšníci. Všichni jsme pořádně a starostlivě hlídání. Jejich láska nás nikdy neopouští.

Výhled se uzavřel a já jsem se naposled podívala na svoje věčné přátele, dvě ženy, které mě provázely, tři věrné anděly strážné a na mnohé další, které jsem znala a milovala. Byli vznešení, úžasní, nádherní - a to jsem pouze nahlédla do jejich duší. Bylo mi dovoleno uvidět jen předsálí ráje, pouhou část nebeského domova. Znalosti sahající za hranice naší nejbujnější fantazie jsou i v srdcích těch, kteří tam přebývají. Očekávají nás tam plány, cesty a pravdy, některé starší než svět a další, které teprve stvoříme. Ukázali mi jen záblesk nebes a já si to navždy uchovám jako poklad. Věděla jsem, že zpívající andělé, kteří mi naplnili srdce láskou, budou posledním nebeským zážitkem. Jak stále vyjadřovali svoji lásku a podporu, rozplakala jsem se. Odcházela jsem domů.

(20)

Můj návrat

Nerozloučili jsme se; prostě jsem se zase ocitla v nemocničním pokoji. Dveře byly stále pootevřené, světlo nad umyvadlem blikalo a na posteli pod prostěradlem leželo mé tělo. Zůstala jsem ve vzduchu a dívala se na ně. Narůstal ve mně odpor. Vypadalo studené a těžké a připomínalo mi starou kombinézu protaženou blátem a špínou. Pro srovnání, cítila jsem se, jako bych si musela po dlouhé a osvěžující koupeli obléknout těžké, studené a špinavé oblečení. Ale já jsem věděla, že to musím udělat - slíbila jsem to - a musela jsem spěchat. Kdybych o tom přemýšlela ještě o vteřinu déle, ztratila bych odvahu a utekla. Můj duch rychle vklouzl do těla. Hotovo; šlo o přirozený proces, nad kterým jsem neměla téměř žádnou kontrolu.

Nepohodlná tíha a chlad těla jsou nesnesitelné. Začala jsem se uvnitř chvět jako zasažená elektrickým proudem. Opět jsem cítila tělesnou bolest a slabost. Propadla jsem neutišitelné depresi. Po radostné duchovní svobodě jsem se opět stala vězněm těla.

Jak jsem tam ležela uvězněná v těle, objevili se vedle postele mí tři pradávni přátelé. Mí draží mniši, mí

strážní duchové přišli, aby mě potěšili. Byla jsem tak strašně slabá, že jsem je nemohla pozdravit, jak bych chtěla. Byli posledním poutem k prostředí lásky a čistoty, odkud jsem se vrátila, a z hloubi srdce jsem jim chtěla jít naproti a poděkovat za jejich věčné přátelství a lásku. Chtěla jsem znova říci: Miluji vás. Ale dokázala jsem jen upřeně na ně hledět očima plnými slz a doufala jsem, že mi porozumí.

Nebylo potřeba mluvit, vše pochopili. Stáli tiše vedle mne, dívali se mi do očí, vysílali ke mně svoji lásku a naplňovali mě odvahou, která překonávala všechnu bolest. Několik nádherných vteřin jsme si hleděli do očí a komunikovali ze srdce k srdci. V těchto okamžicích mi předali poselství, které budu navždy uchovávat jako svaté znamení našeho věčného přátelství. Jejich přítomnost a slova mě úžasně uklidňovaly. Věděla jsem, že znají nejen mé pocity, ale i cesty mého nového života, bolest ze ztráty jejich lásky, kterou budu muset překonat, nespokojenost z návratu, obtíže na pouti, která mě čeká. Moje rozhodnutí je těšilo. Vybrala jsem si správně. Ale teď říkali, „si na chvíli odpočiň.“ Vyzařovali uklidňující a utišující pocity, které mě zaplavily. Okamžitě jsem upadla do hlubokého ozdravného spánku. Cítila jsem, že mě obklopuje krása a láska.

Nevím, jak dlouho jsem spala. Probudila jsem se ve dvě hodiny v noci. Od mé smrti utekly víc než čtyři hodiny. Nevím, kolik času jsem strávila v duchovním světě, ale čtyři hodiny se nezdály dost dlouhé na to, co všechno jsem zažila. Netušila jsem, jestli se mě mezitím pokoušeli oživit, dokonce ani to, jestli se na mě byl někdo podívat. Cítila jsem se odpočínutá, ale pořád jsem ze sebe nemohla setrást hlubokou depresi. Připomínala jsem si své zážitky, všechno jsem si nechávala proběhnout hlavou a udivovalo mě, že jsem navštívila **Stvořitele** světa a spočinula v jeho náručí. Vzpomínka na vědomosti, které jsem v jeho přítomnosti nabyla, mě posilovala. Věděla jsem, že jeho světlo mi bude neustále dodávat sílu a uklidňovat mě, když to budu potřebovat.

Právě jsem zavírala oči a chtěla usnout, když jsem zaznamenala u dveří nějaký pohyb. Vzepřela jsem se na lokti, abych lépe viděla. Nějaké stvoření strčilo hlavu do místnosti. Strachy jsem se přikrčila. Pak se objevilo další. Vypadalo tak ohyzdně a podivně, že si to nedokážete představit. Vešlo jich celkem pět. Byla jsem úplně ochromená hrůzou. Byli to napůl lidé, napůl zvířata malé svalnaté bytosti s dlouhými drápy nebo nehty a divokými, a přece lidskými tvářemi. Jak se ti tvorové blížili, bručeli, vrčeli a syčeli. Sálala z nich nenávisť a věděla jsem, že mě chtějí zabít. Pokoušela jsem se vykřiknout, ale byla jsem buď moc slabá, nebo příliš vyděšená. Přiblížili se asi na dva metry, ale já jsem byla naprosto bezmocná.

Náhle mě přiklopila **veliká kupole světla** skoro jako ze skla a ty stvůry prudce vyskočily, snad že poznaly, co jim hrozí. Zuřivě mlátily do toho poklopu a snažily se na něj vyšplhat, aby získaly výhodnější postavení. Ale kupole mě chránila, protože byla příliš vysoká, aby se na ni mohly vydrápat. To je pouze víc rozběsnilo. Ječely, vrískaly, klely a prskaly. Cítila jsem se v posteli jako v pasti, a to mě hrozně děsilo. Příšery byly neoblomné a já jsem nevěděla, jestli moje ochrana vydrží. Vždyť jsem ani netušila, co to je.

Když už jsem si myslela, že to déle nesnesu a strach mě málem udolal, objevili se moji tři zbožňovaní andělé. Mniši vstoupili dovnitř a obludy uprchly. Andělé mi řekli, abych se nebála, protože jsem pod ochranou. Vysvětlili mi, že ďábla rozzuřilo mé rozhodnutí vrátit se na svět. Proto poslal mocné demony, aby mě zničili. Kupole mě bude obklopuvat až do konce mého pozemského života. Démoni se prý asi objeví znovu. Možná je uvidím a uslyším, ovšem poklop

mě bude ochraňovat. „Také věž,“ prohlásili, „že jsme pořád blízko tebe, abychom tě chránili a dodávali ti odvalu.“ Za okamžik, k mému zármutku, byli pryč.

Tehdy mě navštívili naposled. Láskyplně jim říkám mniši, ale jsou to mí tři nejlepší přátelé na věčnosti.

Dychtivě jsem toužila po dni, kdy se znovu obejmeme a obnovíme naše věčné přátelství.

Příšery se vrátily poté, co andělé odešli, ale kupole je držela stranou. Natáhla jsem se po telefonu a zavolala manželovi. Začala jsem mu vysvětlovat, že jsou tady v pokoji démoni. Myslel si, že mám halucinace, a předal sluchátko jedné z dcer, aby si se mnou povídala, zatímco spěchal do nemocnice. Za deset minut Joe vešel do dveří. Nemohl ty obludy vidět, ale přistoupil k mé posteli a držel mě za ruku, když jsem se mu snažila povědět, co se stalo. Potvory to za chvíli otrávil a opět odešly. Té noci se už neobjevily. Ulevilo se mi a postupně jsem se uklidňovala. Pokusila jsem se Joeovi vyprávět něco málo o své zkušenosti ze smrti. Nezacházela jsem příliš do podrobností, ale pochopil, že se událo cosi významného. Překypoval láskou a úctou. Andělé sice odešli, ale zůstal tady Joe, aby mě uklidňoval a chránil. Jeho cit nebyl tak mocný jako láska andělů či Krista, ale i tak to bylo nádherné a velmi povzbuzující. Naše pozemská láska je snad nedokonalá, ale přesto má velkou schopnost léčit a pomáhat.

Joe zůstal u mě, nicméně během té doby můj duch cestoval mezi oběma světy, jako by návrat nebyl trvalý. Pamatuji se, že mě lékaři a sestry ošetřovali; nevím, co dělali, ani jak dlouho to trvalo. Cítila jsem v jejich úsilí napětí a znepokojení. Stále jsem odcházela do duchovní říše a viděla jsem v obou světech mnoho krásných věcí. Pak jsem zažila další úžasnou zkušenost, ne však ve formě vize, ale návštěvy.

Do pokoje vstoupila překrásná holčička. Byly jí tak dva až tři roky a bylo to jediné dítě, se kterým jsem se v duchovním světě setkala. Obklopovalo ji zlatavé světlo, které zářilo všude tam, kam šla. Zdálo se, že ji silně přitahuje Joe. Když lékaři a sestry na chvíli odešly, zeptala jsem se ho, zda ji vidí. Neviděl. Měla půvab baletky, chodila skoro po špičkách a její něžná gesta připomínala tanec. Okamžitě mě dojala její přirozenost a štěstí. Přistoupila k Joeovi a stoupla si na špičku jeho boty. Balancovala na jedné nožičce, druhou zanožila jako tanečnice a nahnula se dopředu, aby dosáhla do boční kapsy jeho kalhot. Ten pohyb mě fascinoval. Zeptala jsem se jí, co dělá. Otočila se a rozpustila se smálem. Pochopila jsem, že mě slyšela. Ale neodpověděla. Vnímala jsem její vnitřní radost a zaplavil mě pocit ryzího a obrovského štěstí. Potom mi zmizela z očí a už se neukázala, ale byla jsem si jistá, že na ni nikdy nezapomenu.

Dalších několik hodin mi lékaři a sestry věnovali mnohem víc péče než minulou noc. Joe ani já jsme jim neřekli o mém zážitku jediné slovo. Ráno mi jeden doktor povídá: „Opravdu jste prožila včera v noci těžké chvíle. Můžete mi říci, co jste cítila?“ Nedokázala jsem se o své zážitky podělit, tak jsem odpověděla, že jsem měla noční můry. Bylo pro mě těžké mluvit o cestě za hranice světa. Vždy jsem víc nechtěla svěřit ani Joeovi. Povídáním jako by se zkušenosti ředily. Ten zážitek byl pro mě posvátný. Během dalších pár týdnů jsem o tom vyprávěla Joeovi a starším dětem. Od začátku mě chápali a rozptýlili všechny mé obavy. Měla jsem se v příštích letech naučit spoustu nového. Po pravdě řečeno, následujících pár let bylo nejtěžším obdobím v mém životě.

(21)

Zotavování

Propadla jsem hluboké depresi. Nemohla jsem zapomenout na krásu a klid duchovního bytí a hrozně jsem se tam chtěla vrátit. Svět se kolem mě točil a já jsem se děsila života, občas se mi i hnusil a modlila jsem se, abych zemřela. Prosila jsem **Boha**, aby mě vzal domů, aby ze mě sňal povinnost žít tady a plnit neznámé poslání. Trpěla jsem agorafobií, takže jsem se bála vyjít z domu. Pamatuji se, jak jsem se dívala z okna na poštovní schránku a přála si, abych měla dost odvahy k ní dojít. Uzavírala jsem se do sebe a pomalu zmírala. Třebaže mě Joe a děti úžasně podporovali, unikala jsem od nich pryč.

Nakonec to byla právě láska k rodině, která mě zachránila. Uvědomila jsem si, že ve své sebelítosti jsem k nim nespravedlivá. Musela jsem mít zase radost ze života. Donutila jsem se nechat duchovní svět za sebou a pohnout se vpřed. Přiměla jsem se vyjít ven a postupně jsem se zapojila do práce pro děti - aktivity ve škole, dobročinná činnost, církevní skupina, táboření, rodinné dovolené a tak dále. Neudálo se to naráz, ale postupně jsem zase chtěla žít. Ačkoli moje srdce nikdy úplně neopustilo duchovní svět, láska k světskému bytí opět rozkvetla a stala se silnější než kdy předtím.

Pět let po zážitku smrti jsem zatoužila vrátit se do nemocnice a dozvědět se, co se mi asi přihodilo z medicínského hlediska. Lékaři mi nikdy nic neřekli, a já se ani neptala. Vyprávěla jsem o svých zkušenostech pár přátelům a všichni reagovali téměř totožně: „Ale věděli lékaři, že jsi zemřela?“ Nepotřebovala jsem jejich potvrzení, že jsem zemřela - řekl mi to **Ježíš** sám - ale moji blízcí se chtěli dozvědět víc. Domluvila jsem si schůzku se svým operatérem. Čekárna byla přeplněna ženami a sestra mi řekla, že pan doktor přijde později. Cítila jsem se zahanbena tím, že zneužívám jeho drahocenného času, protože ostatní ho potřebují víc než já. Ale stejně jsem zůstala a nakonec mě uvedli dovnitř.

Když jsem vešla, hned mě poznal a zeptal se, jak mi může pomoci. Připomněla jsem mu operaci. Odpověděl, že se na ni pamatuje. Vysvětlila jsem mu, že potřebuji znát pravdu o všech komplikacích, které nastaly tu noc po zákroku. Chtěl vědět proč. Začala jsem vyprávět svůj zážitek. Uběhlo pětadvacet minut. Čekárna byla přeplněná čekajícími pacientkami, ale lékař se ani nehnul. Skončila jsem tím, že nechci žádný soudní proces; jen se chci dozvědět, co se stalo, protože to pro mě hodně znamená. Beze slova přistoupil ke skříni se spisy. Když se otočil, měl v očích slzy. Tehdy v noci opravdu nastaly nějaké komplikace; na chvíli mě ztratili, ale řekli si, že bude lepší, když mi nic nepovědí. Během operace jsem krvácela a zdá se, že další krvácení se objevilo v průběhu noci. V době mé smrti se právě měnily směny, a protože jsem zůstala bez dozoru, nevědí přesně, na jak dlouho jsem zemřela. Lékař a sestry mě začali oživovat, ráno mi dali injekci, léky a transfúze. Lékařova slova mě potěšila, vždyť se zdravotní personál snažil ze všech sil.

Zeptala jsem se ho, proč pláče. Prý to jsou slzy štěstí. Nedávno ztratil milovanou bytost a můj příběh mu dal novou naději. Mé vyprávění o světě za naším mu poskytlo útěchu. Také si pamatoval podobný dávný zážitek jiné své pacientky, mnoho podrobností se shodovalo. Uklidnilo ho, že život nekončí smrtí a že se znovu setká se členy své rodiny. Ujistila jsem ho, že existuje zásadní důvod k naději na úžasný posmrtný život - život mnohem nádhernější, než si dovedeme představit.

Opustila jsem jeho ordinaci a cítila se svobodná. Mohu na podrobnosti mého tělesného skonu navždy zapomenout. Ostatně mohu říci to, co jsem vždycky věděla: „Ve skutečnosti jsem zemřela a vrátila se.“

Můj neobyčejný anděl

Rok po návštěvě operátora, šest let po operaci, telefonovala moje sestra Dorothy a vyprávěla mi neobvyklý příběh. Řekla mi o těhotné ženě, jíž bude dítě odňato k adopci. Ona i její manžel jsou alkoholici a jedno dítě jim už odebrali. Naneštěstí má rodina, která si vzala to první, příliš mnoho potomků, takže už nemůže přijmout další. Protože miminko je původní Američan, chtějí je umístit v indiánské, nejlépe ve velké rodině.

Dorothy věděla o mé depresi a napadlo ji, že péče o další dítě – to by bylo osmé – aby mi mohla pomoci vrátit se do normálního života. Řekla mi, že potřebují někoho, kdo by se o dítě několik měsíců staral. Probrala jsem to s Joem a rodinou a ačkoli jsem se právě zapsala ke studiu na vysoké škole, ta nabídka mě zaujala. Dcera Cheryl byla těhotná a slíbila, že mi bude chodit každý den pomáhat, čímž si také zvykne na péči o novorozence. Joe poznamenal, že mu nebude vadit zase chovat v náruči miminko - našemu nejmladšímu bylo dvanáct. Souhlasila jsem, a sociální pracovnice zanedlouho přivezla sladkou holčičku. Všechno jsem pro ni připravila. Našli jsme starou kolébku, kterou jsme schovávali pro vnoučata, a další drobnosti po našich dětech. Okamžitě jsem k ní přilnula a vytvořila tak pouta, která je nesmírně těžké rozlomit. Stále jsem si připomínala, že nás brzy opustí. Ale to, co mi velel rozum, srdce odmítalo.

Byla veselá, bystrá a neustále se chtěla chovat. Když se necítila dobře nebo chtěla potěšit, zavrtala si nosík do mého krku a nechala si dýchat na obličej. To ji často uklidnilo, když už nic jiného nepomáhalo. Ráno ji naši chlapci, kterým bylo dvanáct a čtrnáct let, brali z kolébky, odnášeli do obývacího pokoje a hráli si s ní.

V deseti měsících začala chodit a její olivová pleť byla zdravá a lesklá jako u žádného jiného dítěte. Každé ráno jsem ji natírala pleťovým mlékem, až byla její kůže jemná jako hedvábí. Moc ráda jsem si k ní během dne voněla. Milovala jsem ji stále víc a víc a brzy jsem zapomněla, že není moje.

Když jí bylo deset a půl měsíce, zavolala nám sociální pracovnice, že pro ni našli v jiném státě novou rodinu. Adoptivní rodiče si ji za několik dní vyzvednou. Omráčilo mě to. Joe a já jsme předtím podepsali smlouvu, že nebudeme usilovat o osvojení, ale teď jsem byla zoufalá. Po celou dobu jsme věděli, že nemůže být naše, nicméně i tak jsem prožívala nejhorší utrpení, jaké může matku postihnout. Ztrácela jsem dítě.

Strnule a nepřítomně jsem balila její věci. Lidé na mě mluvili, ale neslyšela jsem je. Kladla jsem si otázky, na které jsem nenalezala odpovědi. Nikdy by mě nenapadlo, že mohu k někomu tak citově přilnout – tolik milovat. Jak jsem to mohla dovolit? Kam se poděla moje odvaha nechat ji jít?

Přijeli její noví rodiče a já jsem ji nesla k autu. Nejdřív si myslela, že někam jedeme. Šťastně se ke mě tulila a říkala zbytku rodiny „pa-pa“. Byli stejně ohromení jako já. Adoptivní rodiče mlčky čekali ve voze. Byla jsem jim za to vděčná. Nikdo nedokázal najít slova, která by mě utěšila. Když k ní její nová matka vztáhla ruce, cítila jsem srdce až v krku. Chtěla jsem s malou utíkat, běžet a nikdy se nezastavit, ale nohy mi zdřevěněly. Podlamovala se mi kolena.

Malá si uvědomila, že ji berou pryč ode mne a začala křičet. Srdce mi pukalo. Auto odjíždělo a já jsem se nemohla pohnout. V duši mě pálil pohled na moji malou holčičku, která plakala a vztahovala ke mně ručičky. S nářkem jsem vběhla do domu. Ten obraz mě spaloval. Mučil mě celé následující měsíce.

Celý dům mi ji připomínal. Piano, u něhož ráda sedávala a předstírala, že je maminka, ohrádka plná hraček, dětská postýlka s prázdnou lahví. A nejvíc ticho.

Po třech měsících jsem to už nevydržela a poprosila jsem **Boha**, aby mi ji vrátil. Vzpomínky na ni byly příliš hluboké, příliš čerstvé, příliš bezútěšné. Nikdo o ní nemluvil, ale celá rodina trpěla; všichni jsme ji potřebovali. Jednou v noci, když jsem byla úplně na dně, protože jsem si uvědomila, že se nevrací, jsem se modlila za její novou rodinu. Žádala jsem **Otce** na nebesích, aby je obdařil schopností udělat ji šťastnou. Chtěla jsem, ať jí požehná, aby dokázala přijmout nové prostředí i najít klid v uši a štěstí. Z hloubi srdce jsem se modlila za tu rodinu a jejich půvabnou dcerku. Nakonec jsem s ocitem, že je vše v **Božích rukách**, usnula.

V noci mě probudil posel stojící u mé postele. Věděla jsem, že přišel z duchovního světa. Oznámil mi, že záležitosti kolem mého děcka nejsou v pořádku a že se mi vrátí. Prozradil mi, že mi někdo zavolá a řekne: Mám pro tebe dobré zprávy a mám pro tebe špatné zprávy. Zbytek noci jsem probděla.

Příští dva týdny jsem neopouštěla dům. Kdykoli zazvonil telefon, skočila jsem po něm v očekávání, že je to ten hovor, na který čekám. Pověděla jsem o poslovi Dorothy, ale nedokázala jsem to prozradit zbytku rodiny, natož Joeovi. Měla jsem pocit, že jsem pokoušela jejich trpělivost až dost. Dokonce i Dorothy o mně začínala pochybovat.

Jednou ráno zazvonil telefon a zřetelně jsem slyšela slova: „Betty, tady Ellen. Mám pro tebe dobré zprávy a mám pro tebe špatné zprávy“. Posadila jsem se a zakřičela: „Počkej ! Počkej minutku !“ Myslela jsem si, že sním. Vyběhla jsem z postele, podívala se do zrcadla, abych se ujistila, že nespím. Pak jsem popadla sluchátko a řekla: „Dobrá, poslouchám.“ Srdce mi bušilo tak prudce, až mi tepaly ušní bubínky. Hlas pokračoval a oznámil mi, že moje dítě je v nemocnici. „Nemohla si na novou rodinu zvyknout,“ vysvětlovala mi Ellen, „a stále plakala. Byla jsi její maminka deset měsíců a ona tě hledala.“

Ellen pokračovala a sdělila mi, že jak dítě pořád plakalo, nervozita rostla a jednou v noci se její rodiče v alkoholickém opojení rozzuřili, zbili ji a shodili ze schodů. Potom ji nechali odvézt do nemocnice a opustili ji. Leží v kritickém stavu už dva týdny. Nereaguje na léčení a lékaři usoudili, že v tomto citovém rozpoložení by se nikdy nemusela uzdravit. Nakonec Ellen řekla: „Betty, jsi naše poslední naděje. Víme, že po tobě chceme hodně, ale mohla bys ji vzít na chvíli zpátky, aspoň dokud se jí nepovede lépe ?“

Cítila jsem, že omdlím, nemohla jsem popadnout dech. Zeptala jsem se: „Můžu ti zavolat zpátky ?“ A zavěsila jsem. Bylo půl osmé a Joe už odešel do práce. Běžela jsem po schodech a křičela na děti. Řekla jsem jim, že mám nádhernou novinu, ale pak jsem nedokázala pokračovat. Stáhlo se mi hrdlo a nevydala jsem ani hlásku. Děti mě následovaly k telefonu a poslouchaly, když jsem volala Joeovi a snažila se mu povědět, co se stalo. Řekl, že bude hned doma. Mluvil klidněji než já, a to mě upokojilo. Trochu jsem ožila a uvědomila jsem si, že jsem Ellen neodpověděla, v tom rozčilení jsem vlastně jen zavěsila. Vytočila jsem její číslo. Propadla jsem panice, že jsem jí špatně rozuměla. Co když to všechno byl omyl ? Jakmile se ohlásila, požádala jsem ji, aby mi všechno ještě jednou zopakovala. Pověděla mi to znovu a dodala, že poletí do města, kde to opuštěné dítě leží. Chtěla jsem cestovat s ní, ale odmítla to. Prý by to nebylo vhodné. Mám počkat doma. Ale prozradila mi, kde malá je. Takže hned jak zavěsila, zavolala jsem cestovní kancelář a zařídila si letenku na stejný let. Zatelefonovala jsem Ellen ještě jednou a oznámila jí, že letím s ní. Neochotně souhlasila, že se sejdeme na letišti. Jiný

sociální pracovník se s námi setká na tamním letišti a přinese dítě s sebou. Cesta byla nekonečná. Jakmile nás nechali vyjít z letadla, běžela jsem do odbavovací haly a začala v davu hledat svoji malou.

Hledala jsem muže s děckem, ale nemohla jsem je najít. Začínala jsem šílet. Věděla jsem přesně, jak holčička vypadá, tak proč jsem ji nemohla objevit ? Pak jsem je zahlédla, ovšem dítě v jeho náruči se vůbec nepodobalo tomu obrazu, který jsem uchovávala v paměti. Ale stejně jsem věděla, že je to ona. Slyšela jsem svůj křik, jak jsem k nim běžela a natahovala po ní ruce.

Dítě bylo úplně holohlavé, až na pár chomáček vlasů. Měla oteklé oči, roztržené obočí a modřinu na oku. Okamžitě mě poznala a těsně mě obemkla jak ručičkami, tak nožkami. „Co ti to udělali ? Co ti to udělali ?“ naříkala jsem. Sociálního pracovníka ta cizí plačící žena, která mu vytrhla dítě z náruče, překvapila. Mezitím přišla Ellen a ujistila ho, že je všechno v pořádku, že jsem matka dítěte.

Joe a všech šest dětí nás při návratu čekali na letišti. Oči se jim rozšířily údivem a naplnily slzami, když spatřily ten malý uzlíček v mém náruči. Holčička je poznala a šla ochotně ke každému z nich, jak se natahovali, aby ji mohli pochovat. Ale zůstala u každého jen chvilku a mezitím jsem ji vždy musela vzít k sobě. Přilnula ke mně, jako by její život závisel na mé existenci.

Příštích pár měsíců mě nespustila z očí. Uvědomovali jsme si, jak moc utrpěly její křehké city. Nemluvila, odmítala chodit a její obličej zůstával bez výrazu. Vydávala zvuky pouze tehdy, když jsem ji opustila. To plakala tak dlouho, dokud jsem se nevrátila. Nakonec jsem ji zabalila do osušky a připevnila si ji k tělu, abych mohla vykonávat domácí práce. Takto svázané jsme strávily několik měsíců. Postavila jsem její postýlku vedle své postele a brzy uléhala, protože odmítala jít spát, když jsem neležela vedle ní. Zpočátku postýlka stála těsně vedle mého lůžka a rukou prostrčenou mezi přičkami jsem ji držela za ručičku, dokud neusnula. Každou noc jsem postýlku odsunula kousek dál, až za pár měsíců nakonec dokázala spinkat na druhé straně pokoje.

Najali jsme si s Joem advokáta, aby okamžitě podnikl kroky k adopci. Objevili jsme, že vedle zjevných poranění a podlitin utrpěla zlomeninu ruky, byla dehydrovaná, podvyživená a místa, kde jí vyrvali chumáče vlasů, se jí zanítily. Její duševní stav se dal jen odhadnout, ale její zoufalá závislost na mně a odpor k ostatním svědčil o hluboké nedůvěře. Lékaři prohlásili, že její zdraví závisí na trvalém a stálém rodinném zázemí, které jsme jí poskytli.

Soud prošel případ a zvážil všechny důkazy. Rozhodnutí přišlo brzy. Byla naše. Joe jí chtěl změnit jméno, dá jí prý to nejhezčí, které zná. Ačkoli jsem protestovala, rodina mě přehlasovala. Nemohli si nevšimnout podoby našich osobností a našeho hlubokého vztahu. Oficiálně dostala jméno Betty Jean, podle mě, své nové matky.

Malá Betty se plně tělesně a duševně zotavila, když jí bylo dva a půl roku. Zase se z ní stalo nejmilejší a nejhravější dítě v domě. Neustále nás překvapovala svým bystrým smyslem pro humor. Jednou odpoledne přiběhla k Joeovi. Rozpustile se usmívala, zatímco se postavila na špičku Joeovy boty, jednu nožičku zanožila a udržovala rovnováhu jako baletka. Natáhla se, aby se dostala do boční kapsy jeho domácích kalhot. Zamrazilo mě, jak se mi vybavila ta vzpomínka. Betty se smála a já jsem po letech zase slyšela hlas malé holčičky, která mi dělala společnost v nemocničním pokoji, když mi nebe a země splynuly v jedno. Pak jsem uviděla a pochopila víc. Vybavil se mi obraz mladé ženy, vzpomínka na nádherného a rázného ducha

čekajícího na odchod na Zem. Pamatovala jsem si ji jako mladou duši, ke které jsem měla v minulém životě silná pouta, jednu z těch, jež mě v duchovním světě zaujaly nádherou a energií. Chtělo se mi plakat z toho, jak všechno, co se týkalo toho nádherného anděla, do sebe zapadalo. Směla jsem ji vidět jako dětského ducha. Víím, proč jsem jí byla ukázána jako dospělý duch připravený k návratu na svět. Také chápu, že když jsem ji vinou operace dělohy nemohla porodit, našla si jinou cestu, jak vstoupit do mého života. A také rozumím tomu, proč jsem si vynutila, že si ji vezmu jako dítě. Jsme navždy ty nejbližší přítelkyně, o věky zkušeností za námi a věky před námi.

Mezitím děti dospěly a většina z nich opustila domov. Založily si vlastní rodiny, vykročily po svých vlastních cestách. Joe i já se jim stále snažíme v bolestných okamžicích pomáhat, ale vííme, že nikdy nemůžeme a ani nechceme - žít jejich životy. Chápeme, že jsou nebeská stvoření jako my a jsou tady, aby prožily své pozemské zkušenosti. Nemůžeme odžít jejich starosti, ani plánovat jejich radosti. Jediné, co můžeme dělat, je být jim rodinou. Vše, co dokážeme, je milovat.

Od 18. listopadu 1973 jsem si vybavila víc zážitků, ale odmítám se o ně podělit. Potřebovala jsem **osmnáct let a mnoho podnětů**, než jsem dokázala své zkušenosti sdělit v této knize. Všechno má svůj čas, pro tuto knihu nastal právě teď.

Občas bych chtěla vědět, co je mým posláním, ale pochopitelně žádné poznání nepřichází, nedostanu žádnou odpověď. Bylo mi prostě vštípeno, že **mám žít ve světle Ježíše Krista a po celý život přijímat jeho lásku**. Předpokládám, že když tak budu činit, dokážu všechno, co se po mně žádá.

Existujeme, abychom se navzájem milovali. Jsme, abychom byli laskaví, tolerantní a šlechetně si pomáhali. Víím, že největší štěstí získáme jediné díky lásce. Viděla jsem nádhernou a skvělou odměnu. Podrobnosti mého zážitku jsou důležité jen do té míry, že nám pomáhají milovat. Zbytek jsou jen dodatky. Je to prostě otázka následování Spasitelova poselství, kterou vyslovil naprosto jasně: „Nad vším je láska k druhým.“

Budu se o to stále pokoušet.

(23)

Americký bestseller o dvojnásobném zážitku klinické smrti

Poprvé prožila autorka tento tajemný, krásný okamžik v dětství a už tehdy pochopila, že ji potkalo cosi mimořádného, co ovlivní její další život. Jako dítěti se jí nedostávalo lásky a pocitu bezpečí ani v rodinném prostředí, ani ve škole, a snad právě proto tak silně toužila po vlastní harmonické rodině. Po rozvodu zůstala sama se čtyřmi dětmi, ale nakonec se jí podařilo nalézt nového partnera, který jí pomohl uskutečnit její sen o šťastné rodině. Za několik let - po obtížné operaci - prožila Betty J. Eadieová klinickou smrt podruhé. I tentokrát šlo o podivuhodnou zkušenost, která jí přinesla pochopení smyslu života a jistotu o **Boží lásce**. Právě tento druhý prožitek natrvalo pozměnil a obohatil její myšlení a osobnost, a v důsledku toho i její osud.

Ve své knize V náruči světla se čtenáři dělí o poznání, že **pouze láska, porozumění, laskavost, péče o druhé a pokora dávají našemu pozemskému životu smysl. Žijeme proto, abychom milovali, rozdávali radost, chápali druhé a nesoudili je.**

Poznámka zpracovatele na internet:

Když nějaký nakladatel knihy dává copyright na knihu, kde spoluautory jsou **Bůh** a **Vesmírné bytosti světla**, znamená to pro každého pozemšťana, že **TEXT TÉTO KNIHY MÁ ŠÍŘIT BEZ JAKÉHOKOLIV OMEZENÍ**. Nejedná se o šíření stejné originální (původní) knihy. Tedy, **Bůh a bytosti světla coby rozhodující spoluautoři si PŘEJÍ, aby tyto texty byly šířeny bez jakéhokoliv omezení !!!**

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)